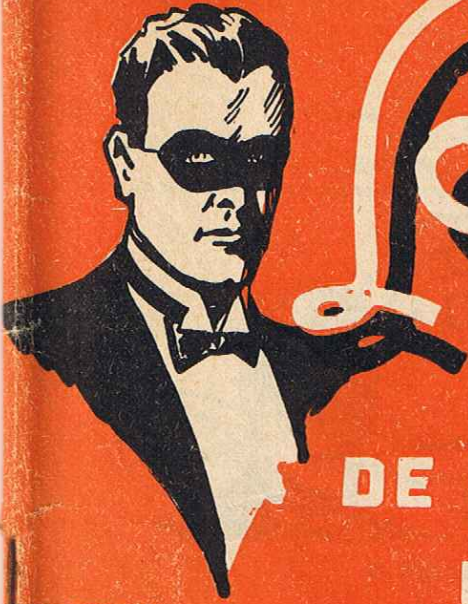

NIEUWE AVONTUREN

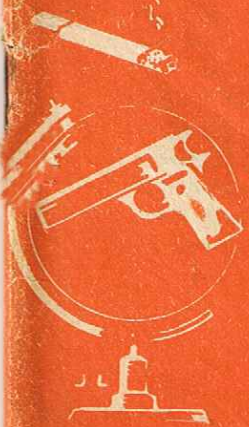
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Sneeuw, Goud en Bandieten

Nr 2094

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Sneeuw, Goud en Bandieten

HOOFDSTUK I.

RAFFLES MAAKT PLANNEN

De stad Senati, aan de samenvloeiing van de Jukon en de Tanana gelegen, twee der voornaamste rivieren van Alaska, bezit slechts een enkel ziekenhuis.

In Europa zou men ook waarschijnlijk de naam van stad niet geven aan deze verzameling van voor het merendeel houten huizen, waarvan vele opgetrokken waren uit ruwe boomstammen, niet eens van de schors ontdaan, en ternauwernood vierkant behakt.

De rijweg bestond uit vastgestampte aarde, die 's winters steeds met een laag glasharde sneeuw bedekt was en 's zomers vaak op een modderpoel geleek, als het maar even geregend had, of an-

ders zo stoffig was, dat men er voortdurend in een half doorschijnende nevel scheen te lopen, veroorzaakt door de hoeven der paarden, die er in snelle galop doorjoegen.

Toch is Senati een van de voornaamste steden in dit woeste gedeelte van Alaska, met een levendige handel in pelswaren, wapens, paarden, vee en graan.

De stad heeft een vaste bevolking van ongeveer twintigduizend zielen, maar op sommige tijden is de vlottende bevolking minstens even groot, en men heeft dan alle moeite ter wereld, die menigte te huisvesten.

Dat geschiedde steeds wanneer geruchten de ronde deden omtrent de ontdekking van goud, verder in het Noorden, in de vlakke tussen de Jukon en de Tanana, of nog voorbij de machtige stroom, het eerst genoemd, daar, waar ieder teken van menselijke beschaving reeds lang heeft opgehouden te bestaan, en waar de mens bijna geheel alleen is met de woeste natuur en de dieren, beren, wolven, otters, hermelijnen, vossen, wilde honden, steenarenden en alle andere bewoners der poolstreken.

Meestal dook zulk een gerucht eensklaps op en niemand zou kunnen zeggen, van waar het kwam.

In de meeste gevallen bleek het volkomen onjuist, maar steeds worden goudzoekers uit alle delen van het land aangetrokken, als de vlieg door de kaarsvlam, naar die streek, waar goud gevonden heette te zijn.

De bitterste teleurstelling, de grootste ellende konden hen niet weerhouden, een volgende keer opnieuw hun schamel boeltje te pakken, om elders hun geluk te gaan beproeven, zodra weer zulk een gerucht opdook.

Hoewel reeds in het begin van Maart, was het nog volop winter in deze streken en de straten van Senati waren met een decimeter dikke laag sneeuw bedekt.

Het vroom zo hard, dat zelfs het drukke verkeer die laag niet had kunnen aantasten.

Zij was vuil geworden, en dat was alles, maar voor het overige was zij zo hard als glas.

Het ziekenhuis lag in de hoofdstraat en het was een van de weinige gebouwen, die althans voor een groot gedeelte, uit steen waren opgetrokken.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend toen twee mannen, hier zouden zij zeker « heren » genoemd worden, langs het smalle pad naar de voordeur van dit hospitaal liepen.

Aan hun gehele uiterlijk was te zien, dat zij niet in deze streek thuis behoorden.

Zij droegen natuurlijk bont, want het was hevig koud. Maar de snit van hun pelzen was onmiskenbaar Europees.

Hier vergenoegde men er zich in de meeste gevallen mee, de vellen van enige vossen, schapen of geiten aan elkander te naaien, er een paar buizen van dezelfde stof aan te bevestigen, die voor mouwen moesten doorgaan en die zaak was in orde.

De twee mannen echter droegen goedsluitende, korte jachtpelzen en goede vetlederen laarzen, tot ver boven de knie, die eveneens met bont gevoerd waren.

Hun hoofd was bedekt door een hoge muts van ottervel, voorzien van grote kleppen, die onder de kin konden worden vastgemaakt en dan de oren geheel bedekten.

Hun handen staken in dikke wollen wanten, met schapenvacht gevoerd.

En als men geweten had, wie die beide mannen waren, dan zou de belangstelling zeker nog aanzienlijk zijn toegenomen!

Want de oudste was niemand anders dan John Raffles, de gentleman-inbreker, reeds zolang door de Londense politie gezocht, tot dusverre zonder het minste resultaat, dat op enige duurzaamheid aanspraak kon maken.

En zijn metgezel was zijn trouwe vriend Charles Brand, te Londen niet anders bekend dan als de ijverige secretaris van Zijne Lordschap William Aberdeen.

Hoe Raffles hier kwam?

Wel, hij had eenvoudig gehoor gegeven aan een zijner plotselinge grillen en ingevingen van het ogenblik!

De huizen van Londen begonnen hem te verpletteren, zoals hij zei; hij wilde verandering van lucht en van omgeving en niets leek hem daartoe geschikter dan een uitstapje naar deze barre streken, met hun vreselijke koude in de winter, hun vaak schroeiende hitte in de zomer!

Charles Brand had wel enige bezwaren gemaakt, gewezen op de lange duur van de reis, maar Raffles had die tegenwerpingen dadelijk ontzenuwd; de twee vrienden en de derde reisgezel, de trouwe chauffeur James Henderson, zouden niet met een gewone boot reizen, maar met een vliegmaschine!

Zeker, de « Sperwer », het door Raffles uitgedachte en geconstrueerde vliegtuig, dat reeds verscheidene malen de overtocht had gewaagd, zou hen ook nu over de Oceaan voeren en dat met een snelheid, die gelijk stond aan die van de nieuwste toestellen met straal-aandrijving.

De overtocht was volkomen geslaagd en de machine was ondergebracht in een der loodsen van Fort Reliance, op Canadees gebied, waar de vriendelijke Engelse garnizoencommandant zich welwillend met de bewaring belast had.

Per slede, te voet, op sneeuwschoenen, waren de drie mannen toen het binnenland van Alaska ingetrokken; zij hadden er gejaagd op de blauwvos en het hermelijn en zij hadden er een zeer opwindend avontuur beleefd, als gevolg waarvan thans de trouwe Henderson met een vrij ernstige schouderwonde in het ziekenhuis lag, waarheen zij thans hun schreden wendden!

Uit het vervolg zal blijken, waarin dat avontuur wel bestaan had...

Raffles en Brand waren nu binnengetreden en werden ontvangen door een soort portier, een oudgediende met een reusachtige, grijze snor, waarvan de punten hem tot op de borst vielen.

Hij scheen de bezoekers reeds te kennen, want hij tikte slechts even aan zijn uniformpet en liet hen de trap naar de eerste en enige verdieping bestijgen.

Op het portaal troffen zij een verpleegster aan.

Zij stond stil en keek de twee mannen glimlachend aan.

— Hoe is het met onze zieke, zuster? vroeg Raffles zacht.

— Hij gaat nog steeds goed vooruit, mijnheer! antwoordde de zuster. De patient is zo kerngezond, dat de wonde zich sluit. Het is een kwestie van een dag of vijf, dan kan hij het gasthuis weer geheel hersteld verlaten!

— Zoveel te beter! zei Raffles.

De twee mannen gingen verder en hielden stil voor een wit gekalkte deur, een ongewone bijzonderheid te Senati.

Raffles draaide de knop om en zij traden binnen.

Op het heldere bed, dicht bij het raam, lag een man van geweldige lichaamsbouw, hetgeen zelfs te zien was, zoals hij daar lag, met de voeten en het hoofd aan hoofd- en voeteinde rakend.

Die man was James Henderson.

Hij scheen haastig iets weg te moffelen, toen de beide mannen zo onverwachts binnentraden en trok een pijnlijk verlegen gezicht.

— Mylord... ik wist niet... ik hoorde u in het geheel niet aankomen! Vergeef mij!...

— Als je dat wel had gedaan, had je waarschijnlijk beter gelegenheid gevonden, de sigaret weg te stoppen, waarvan ik het gloeiende puntje onder je hoofdkussen zie uitgluren, op gevaar af, dat je het hele ziekenhuis in brand steekt, zei Raffles hoofdschuddend en op strenge toon.

Hij deed een paar stappen naar het bed, doofde de sigaret uit en vervolgde:

— Maar zul je dan nooit wijzer worden?

— Ik ben er bang voor, Mylord!

— Maar doe je je best wel om je te verbeteren? ging Raffles door.

— Ja zeker, Mylord! kwam Henderson haastig. Werkelijk ik doe mijn best! Maar het schijnt niet te helpen! Nu met die sigaret... ik had mij stellig voorgenomen, het voorschrift van de dokter op te volgen en geen tabak aan te raken, waartoe ik trouwens geen gelegenheid zou hebben gehad! Maar daar laat die

domoor van een oppasser bij het verbedden een doosje sigaretten uit zijn zak glijden; hij scheen het zelf niet te zien en ik wilde mij niet met zijn zaken bemoeien. Hij ging heen en daar lag het doosje, onbeheerd en omdat ik vreesde, dat iemand er misschien op zou trappen...

— Wat! je wilt toch niet zeggen, dat je je bed bent uitgekomen? riep nu Brand, oprecht verschrikt, uit.

— Ik moest wel, mijnheer Brand! antwoordde de reus bedremmeld. Anders had ik er niet bij gekund!

— Natuurlijk! Natuurlijk! viel Raffles hem sarcastisch in de rede. Alles is zo helder als glas! Mijnheer waagt zijn leven voor een doosje sigaretten! Hij verlaat zijn bed, alsof hem niets ter wereld mankeert!

Raffles trad op het bed toe, tilde het hoofdkussen een weinig op en haalde er een doosje onder uit, waar nog zes sigaretten in zaten.

Hij liet het in zijn zak glijden en hernam op strenge toon:

— Nu hoop ik in ernst, dat je dergelijke dwaasheden voortaan nalaat, James. Mijnheer Brand en ik zijn voornemens de stad voor een week te verlaten en ik ga niet gerust heen, als ik moet geloven, dat ik hier een baby, in plaats van een man in de kracht van zijn leven, achterlaat, die niet eens op zich zelf kan passen!

— Ik beloof het u, Mylord, dat ik mij zal schikken naar de voorschriften.

— Dat zal mij genoeg doen, James! Over acht dagen ben je geheel hersteld en dan komen wij je hier afhalen!

— Mag ik vragen, Mylord, waarheen gij en mijnheer Brand u begeeft? vroeg de reus.

— Wij keren terug naar Meadow Hill en vandaar gaan wij verder noordwaarts in de richting van de Jukon, en zo mogelijk naar Pine Creek. Je zult het doel van die reis wel begrijpen, James! Toen wij, ruim een week geleden, een gastvrij

onthaal vonden in de eenzame hut van Jack Brunt, dicht bij de oever van de Tanana, toen konden wij niet vermoeden, dat ons een avontuur zou wachten, waaraan wij gelukkig ontkomen zijn en dat heel lelijk voor ons had kunnen aflopen! Wij zijn, zoals je weet, te Meadow Hill, waarheen Jack ons vergezelde, in kennis gekomen met diens vriend Tom Hatters, eveneens een pelsjager, en die verloofd was met de dochter van de brave predikant Richard Benston, Jessie geheten.

— Welnu, dan kan ik voor het overige kort zijn; Jessie werd begeerd door een schurk, Mike Penalty geheten en daar diens eigen minnares hem hielp bij de ten uitvoerlegging van zijn lage plannen, konden hij en een viertal medeplichtigen het meisje ontvoeren, onder een voorwendsel, dat haar van huis lokte. Wij hebben Tom dadelijk onze hulp aangeboden en het is ons mogen gelukken, de kleine troep in te halen op een punt, niet ver van Pine Creek gelegen. Bij het daarop volgend gevecht ben je zwaar gewond door een van de bandieten, James, en Dolly, de minnares van Mike, slaagde er in te ontkomen en de vrienden van haar minnaar, door Tom eigenhandig gedood, te gaan halen, vóór wij weer ons kamp op de top van de heuvel konden opbreken. Van dat alles wist je nog niets, want je was bewusteloos.

— Laat mij nu de rest maar verhalen, viel Brand Raffles glimlachend in de rede, want ik vermoed, dat hij geneigd is over het vervolg al te vlug heen te lopen! Je woude verergerde zienderogen en het was volstrekt nodig, je te vervoeren, daar wij geen voldoende geneesmiddelen bij ons hadden, om de opkomende wondkoorts te doen onderdrukken. Maar wij waren geheel en al door een vijftigtal bandieten ingesloten, die ons eenvoudig wilden uithongeren! Toen heeft Mylord van de duisternis gebruik gemaakt, geheel alleen door de linie heen

te breken, alleen vergezeld door zijn trouwe wolfhond Fang, en hij is, zonder ergens op te houden, met een gehuurde slede en verse honden doorgereisd tot Fort Reliance, waar onze vliegmaschine stond. Daarmee is hij teruggekeerd, en voor de ogen van de woedende bandieten, die te laat tot de bestorming van de heuvel overgingen, heeft hij ons allen van de heuvel weggehaald! En dat is de geschiedenis!

Henderson had zwijgend toegelisterd.

Hij greep nu met een gebaar van verering de hand van zijn meester en zijn trouwe ogen glinsterden vochtig, toen hij hees fluisterde:

— Dus hebt u mij voor de zoveelste maal weer het leven gered, Mylord! En als mijnheer Brand het niet verteld had, zou ik er misschien nooit iets van hebben vernomen!

— Praat er niet meer over, James! hernam Raffles. Jij zoudt voor mij juist hetzelfde gedaan hebben, onder gelijke omstandigheden!

Hij wachtte even en ging toen met veranderde stem voort:

— Natuurlijk laten wij het hier niet bij! Ik heb met de heren bandieten nog een rekening van een geheel andere soort te vereffenen! En daarom vertrekken mijnheer Brand en ik nog heden!

— Zonder mij, Mylord? riep de brave reus verontwaardigd uit.

— Ditmaal zonder jou, James! antwoordde Raffles glimlachend.

Henderson begreep, dat er niets aan te veranderen viel.

Hij greep nogmaals de hand van Raffles, drukte ze krachtig en zei zuchtend:

— Ik zal de uren tellen tot uw terugkomst, Mylord, dat is alles!

HOOFDSTUK II.

NAAR MEADOW HILL — EN VERDEROP !

Een uur later hadden Raffles en Brand in het geheim alles voor hun onderneming gereed gemaakt.

Zij waren thans geen rijke Engelsen meer, die hier voor hun genoegens kwamen jagen, maar eenvoudige strikkenzetteren en pelsjagers.

Hun kostbare pelzen lagen veilig in de bewaarkamer van het Hotel, waar zij hun intrek hadden genomen en die waren verruild tegen de grove jassen, met bont gevoerd, zoals de meeste jagers ze in de streek droegen.

Een gordel, versierd met reepjes kari-boeleder, was om die jas heengegespt en droeg de revolverholster en de zak met patronen voor geweer en revolver.

Zij hadden een nieuwe slede en een achttal honden gekocht, en daarop waren de voorraden pemmican of gedroogd rendier vlees, de blikjes melk, de gerste-koeken, de dekens, braadpannen en ketels gepakt.

Ook hun gelaatstrekken hadden zij een grondige verandering laten ondergaan; thans omlijstte een ruwe, dichte baard en knevel hun gelaat, dat diep gebruind was.

Wat Fang, de trouwe hond, betreft, ook hij had een merkwaardige verandering ondergaan, daar Raffles vreesde, dat hij anders zeker zou worden herkend. Met een kleurmiddel, dat niet zo spoedig zou loslaten en tegen water en zon bestand was, had Raffles zijn vacht

ingewreven, en Fang was van zilvergrijs gitzwart geworden.

En dus vertrokken de beide mannen die dag alleen van Senati en togen de wildernis in, die thans bedekt was met een dikke laag hardbevoren sneeuw.

Het was verrukkelijk schoon weer en de zon tintte met haar gulden stralen het sneeuwdek en de golvende heuvelen, die zich aan de einder tegen de horizon aftekenden.

De twee mannen hadden de sneeuwschoenen onder hun voeten bevestigd, en zo konden zij de trekhonden gemakkelijk bijhouden, die in een korte draf voortsnelden.

Raffles had de vijf dagen van zijn gedwongen verblijf te Senati gebruikt, om zich door een ervaren hondenbestuurder te laten inwijden in de moeilijke kunst van het leiden van acht, tien of twaalf honden.

Het had heel wat inspanning en geld gekost, maar nu waren zijn kundigheden dan ook weer vermeerderd. Alsof hij het jaren achtereen gedaan had, hield hij de sterke, twistzieke dieren met een korte tik van de lange staak of een eigenaardig keelgeluid in het goede spoor.

De acht honden liepen in het gareel alsof zij twee aan twee op plankjes met wielen waren bevestigd, zonder ooit een decimeter af te wijken, juist in de pas.

Zij waren dan ook voortreffelijk afgericht.

Om één uur hielden de vrienden halt aan de voet van een hoge rots, buiten de wind.

Zij legden een vuur aan en dadelijk strekten de honden zich uit, zonder van hun tuig te worden ontlast.

Brand vervulde zijn taak als kok en bakte boven het vuur, in een der kleine braadpannen wat spek, waarin de ham zou worden gebraden.

Met enige verduurzaamde eieren vormde dit een uitstekend maal, dat besloten werd door een paar gerstekoeken, een zeer voedzaam en smakelijk eten, hetwelk de blanken hier hebben afgekeken van de Indianen, die deze koeken voortreffelijk weten te bereiden.

— Hoe ver denk je, dat Pine Creek hier vandaan ligt? vroeg Brand, nadat hij zijn pijp had opgestoken.

— Het is nog veertig mijlen tot Meadow Hill, waar ik vóór het vallen van de duisternis hoop aan te komen. Zes mijlen van hier ongeveer ligt de hut van onze vriend Jack, maar die zullen wij ditmaal maar liever links laten liggen, want de brave kerel heeft met deze bijzondere onderneming, waarbij ik niet langer « een Engels edelman » maar eenvoudig John Raffles ben, niets te maken. Te Meadow Hill overnachten wij natuurlijk, en vandaar tot Pine Creek is het nog minstens tachtig mijlen, dat wil zeggen, op zijn minst anderhalve dag reizen, als wij niet treuzelen.

— Paarden zijn zeker in dit jaargetijde onbruikbaar?

— Volkomen. Misschien zouden zij tegen de koude bestand zijn, maar zeker zouden zij slechts moeilijk vooruit komen in de sneeuw.

De twee mannen bleven nog enige tijd doorpraten over een onderwerp, dat hun als goede sportsmen bijzonder interesseerde, en daarna werd alles weer op de sleden gepakt, nadat Brand de tinnen borden behoorlijk met sneeuw gereinigd had.

Die gehele namiddag trokken zij voort in noord-oostelijke richting, nu en dan een van die kleine meren overstekend, waaraan dit gedeelte van Alaska zo rijk is.

Al die tijd kwamen zij niemand tegen, uitgezonderd een strikkenzetter, die bijna bezweek onder de vracht der vellen van de dieren, die hij gestrikt had, en die op weg bleek te zijn naar Senati, om daar de buit te gaan verkopen.

Brand verwonderde zich over de kracht en het uithoudingsvermogen van de man, die zeker niet jong meer was, maar Raffles zei glimlachend:

— Gewoonte, mijn waarde! Niets dan gewoonte! De trappers en pelsjagers doen dit zware werk reeds vele jaren en meestal beginnen zij als knaap reeds te jagen. Zij zijn gehard door het verblijf in de open lucht en tochten van acht uren, zonder te rusten, door de zachte voorjaarsnieuw, zijn voor hun van geen betekenis.

— Het moet een heerlijk leven zijn! merkte Brand peinzend op.

De eindeloze vlakte breidde zich weer voor hen uit.

Reeds begon de zon de kim te neigen, toen in de verte een donkere vlek zich tegen de witheid aftekende, dat was Meadow Hill, een nederzetting der gouddelvers.

De zon dook juist weg achter een hoge heuvel in het westen, toen de slede de nederzetting binnengleed en stil hield voor een klein logement, evenals alle andere huizen van hout opgetrokken.

Het hotel, zoals de eigenaar zijn inrichting weids noemde, ofschoon men het in Europa waarschijnlijk een schuur zou hebben genoemd, was aan de ene straat van Meadow Hill gelegen, waarop slechts weinige, zeer korte dwarsstraten uitkwamen. De hutten, waaruit de nederzetting bestond, lagen niet vlak naast elkander, maar vrij ver uiteen, ook al met het oog op mogelijk brandgevaar.

Het was hetzelfde huis, waar Raffles, Charles Brand en Henderson een week geleden een onderdak hadden gevon-

den, toen zij wilden gaan jagen op de blauwvos, terwijl het een mensenjacht was geworden.

De eigenaar, een man met een kaal hoofd en rood omrande ogen, Perry Finn geheten, kwam dadelijk naar buiten, maar hij matigde zijn ijver aanstonds, toen hij bemerkte, dat hij te doen had met goudzoekers, die niet van de velden kwamen, maar er heen gingen en dus zeker niet te veel te verte- ren zouden hebben.

— Neem ons maar op, Finn, je zult er geen schade door hebben.

— Hoe lang blijven jullie? vroeg de waard.

— Niet langer dan tot morgen. Wij zullen je niet lang tot last zijn!

— Nu, als je wilt genoeg nemen met een kamertje onder het dak, dan is het in orde.

— Heb je iets warms te vuur staan? vroeg Brand die de deken reeds van de slede had genomen.

— Kun je betalen? vroeg Finn, bij wijze van antwoord.

Raffles rammelde met een paar losse goudstukken in zijn zak en daaraan had Finn blijkbaar genoeg.

Het was duidelijk, dat de man geen seconde aan de mogelijkheid dacht, dat die twee goudzoekers dezelfde mannen konden zijn, die een week tevoren in prachtige pelzen gehuld, hun intrek bij hem hadden genomen, om op de blauwvos te jagen.

Dienaangaande konde de twee vrienden dus gerust zijn.

De slede en de honden werden naar het daarvoor bestemde hok gebracht, waar zich reeds enige dozijnen andere honden bevonden, die de nieuwelingen niet bepaald vriendelijk ontvingen.

Brand zorgde, dat de dieren te eten kregen en daarop begaf hij zich naar de gelagkamer van het logement, waar reeds een tiental mannen met een ruw uiterlijk zaten te eten aan een grote, uit ongeschaafde planken vervaardigde tafel. Een soort kellner, in zijn hemds-mouwen bediende hen.

Raffles en Brand zaten een kwartier later voor een bord dampende soep van konijnenvlees, die lang niet kwaad

smaakte en vooral niet na die inspannende tocht over de sneeuw.

Daarna kwam een stuk rendierham met macaroni en tenslotte een bord gort.

Toen de beide vrienden het maal genuttigd hadden en Finn eens kwam informeren, hoe het zijn gasten bekomen was, zei Raffles gul:

— Een goden maal, waarde Finn! Ik had al van je zaak horen spreken, in Fort Reliance!

Finn glom van trost en genoegen, toen hij dit hoorde en zette een hoge borst op.

— Ik mag ook wel zeggen, dat mijn zaak de beste is van de plaats niet alleen, maar veertig mijlen in de omtrek! zei hij blufferig.

— Kom daar maar eens om in Pine Creek! en dan de zaak van Bill Griffins. Hier in Meadow Hill! Een danshuis en hij verhuurt er ook een paar kamers bij, maar vraag niet voor welk doel!

— Een danshuis? Hier? Maar er zijn toch geen vrouwen hier in de plaats?

— Geen vrouwen? Bill heeft zes meiden, schreeuwde Finn.

Hij wreef zich een paar malen snel over zijn gladde kruin, die glansde alsof zijn schedel met spek was ingewreven en vervolgde minachtend:

— Zes meiden en één voor één uit- vaagsel!

— Kunnen wij daar niet eens een kijkje gaan nemen, ik bedoel zonder gevaar voor ons hachje? vroeg Brand langs zijn neus weg.

— Jullie kunt het doen, jongens! antwoordde Perry Finn. Maar dan zal je wel zo goed zijn, mij van tevoren te betalen, want dan ben ik er niet zeker van, dat je levend terug komt.

— Kom, kom! Daar zal wel wat nijd onder schuilen, vader Finn! kwam Raffles lachend tussen. Wij zijn geen kinderen en wij denken er niet aan ruzie met de jongens te maken!

— Neen, maar zij zouden het wel eens met jullie kunnen doen, ging Finn hardnekkig voort. Maar ik wil jullie niet terughouden, hoor! Een mens zijn vreugd is een mens zijn leven. Maar

jullie maken de indruk van beschaafde lui en daarom waarschuw ik jullie maar even!

— Dat is heel braaf van je, Finn en wij zullen je raad opvolgen en voorzichtig zijn, zei Raffles, opstaande en,

Brand een wenk gevend. Hier heb je het geld voor de kamer en het maal; als ons iets overkomt, ben je tenminste gedekt, oude geldwolf. Want wij gaan naar het danshuis van Bill Griffins, zie je!

HOOFDSTUK III.

DOLLY PATTERSON TEN TONELE

Raffles en Brand behoefden niet lang te zoeken, om de inrichting van Bill Griffins te vinden, zelfs al zouden zij daar niet reeds bij een vroegere gelegenheid geweest zijn.

Het danshuis lag eveneens aan de enige straat en reeds uit de verte klonk het larmoyante gezaag van een harmonica, afgewisseld met het snerpnd gekras van een paar ontstemde violen.

Toen zij dichterbij kwamen, zagen de twee mannen, dat de sneeuw in rode goed werd gezet door het licht uit een tiental lampions, die onder het afdak van een smalle voorgalerij hingen, onbeweeglijk, want er was bijna geen wind in dit vroege avonduur.

Drie lage treden leidden naar deze galerij, waarvan een deur toegang gaf tot het danshuis.

Boven die deur smeulde een grote lantaarn met rode ruitjes.

Dat was het danshuis van Bill Griffins, de «Blauwvos» geheten.

Avond aan avond werd hier gedanst en zo goed als iederen avond werd er ook gevochten, want de hartstochten worden gemakkelijk gaande gemaakt

in deze streek, waar de wet haar lange arm niet heeft kunnen uitstrekken.

Hier heerste alleen het recht van de sterkste en de revolvers en messen zaten los in holster en schede.

Zodra men de buitendeur was doorgestaan, bevond men zich in de grote danszaal.

Zij werd verlicht door twee grote petroleumlampen, die aan ijzerdraad van de houten zoldering afhingen.

Aan drie zijden liep een gaanderij om de zaal en op één daarvan kwamen vijf of zes kamertjes uit.

Een klein deel der gaanderij, die zich ongeveer twee meter boven de vloer bevond, was bestemd voor het kleine orkest, uit een piano, een harmonica en twee violen bestaande.

Dicht daarbij was het grote buffet en daarachter leunde Bill Griffins, een grof gebouwde kerel met een gemeen gezicht en kleine lynxogen.

Niemand kon zich herinneren, hem ooit anders dan in hemdsmouwen te hebben gezien.

In de holster van zijn brede lederen gordel stak een groot automatisch pis-

tool met dertien schoten, en veel van zijn gasten zouden kunnen getuigen, dat Griffins zich bij uitstek goed van dit wapen wist te bedienen.

Het was nog wat te vroeg voor de trouwe stamgasten van het danshuis en de zes meisjes zaten nog bij elkander in de hoek, en praatten op zachte toon met elkaar.

Zij waren gekleed in verschoten zijden japonnen met korte rokken en lage hals. De gezichten waren geschminkt en de ogen zwart aangezet.

De vier muzikanten, armelijke, sjofele, vermagerde types, hamerden en tokkelden als bezeten op hun instrumenten, om bezoekers te lokken.

Het was een wilde, opwindende Jaz, die zij nu speelden en reeds traden er verscheidene mannen binnen, zonder uitzondering gewapend.

Raffles en Brand hadden zich een plaatsje uitgezocht bij één der trappen, die naar de gaanderij voerden. Zij konden vandaar bijna de gehele zaal overzien en zij moesten getuigen, dat het een merkwaardig schouwspel was.

De ruimte in het midden der zaal was vrijgelaten en daar dansten reeds enkele paartjes, want sommige mannen hadden hun meisjes medegebracht. Indiaansen, halfsbloeds, of in enkele gevallen blanken.

De zes meisjes in de hoek waren op een bevelende wenk van de patroonredes opgestaan en hadden ieder een der mannen aangeklampt, van wie ze het eerst konden veronderstellen, dat hun tocht naar de goudvelden niet vruchteloos was geweest.

Bill Griffins had reeds enkele woorden gewisseld met de beide vreemdelingen en Raffles had dadelijk gezien, dat ook de danshuishouder geen ogenblik hun ware identiteit vermoedde.

Hun vermomming was dus blijkbaar uitstekend. De voortreffelijke pelzen, de holsters, waarin de grote revolvers staken en de verweerde gezichten.

Daarop had hij zich weer naar zijn post achter het buffet begeven en in het voorbijgaan een paar woorden gezegd tot een van de meisjes, met een

vlugge wenk naar de beide vreemdelingen.

Het was ongeveer tien uur, toen de beide vrienden opstonden, om heen te gaan. Zij begaven zich naar het buffet, om daar hun vertering te betalen.

Daar stond een jonge vrouw, met de ellebogen op het zink leunend, de rug naar de zaal gewend.

Zij was in gesprek met Bill Griffins.

Maar Raffles meende haar te herkennen aan de lijn van haar schouders en het blauwzwarte haar, dat in een dikke wrong in de nek was gelegd, op de wijze van de Spaanse vrouwen uit het volk.

Het volgende ogenblik draaide zij zich om en keek hem vlak in het gezicht.

Zijn vermoeden was juist geweest. Het was Dolly Patterson, de voormalige minnares van Mike Penalty, die de dood had gevonden in een gevecht met Tom Hatters. De vrouw, die de bandieten had gehaald om diens dood te wreken en de vrienden van Tom te vernietigen, een plan, dat slechts was mislukt door de stoutmoedigheid van John Raffles.

Enkele seconden bleef Dolly Patterson Raffles aanstaren. Toen glimlachte zij koket, zodat haar blinkende tanden tussen haar rode lippen schitterden en zei op vleiende toon:

— Wil je reeds heengaan, vreemdeling? Bevalt het je zo slecht bij ons?

— Dat niet, schone dame! antwoordde Raffles met uitgezochte hoffelijkheid, maar mijn kameraad en ik moeten ons vroeg ter ruste begeven, want morgen reizen wij verder.

— En mag men vragen, in welke richting de reis gaat?

— Dat is geen geheim; wij willen eens zien of de nieuwe goudvelden voor ons beiden ook zo gesloten zullen blijven, als voor zovele anderen, die teleurgesteld zijn teruggekeerd.

— O, aan dappere, kloeke mannen zal het wel gelukken daar goud te vinden, hernam Dolly. En daar houd ik u wel voor, ging zij voort, terwijl zij Raffles met de handen in de heupen toeloonkte.

Charles Brand had dit korte toneeltje met zeer gemengde gevoelens gadege-slagen.

Er viel niet aan te twijfelen, de vrouw schepte behagen in zijn vriend, maar dat kon in deze omgeving zeer ge-vaarlijk worden.

Op enige afstand van het buffet stond een man tegen een tafeltje ge-leund, wiens gelaat hem een weinig be-kend voorkwam, ofschoon hij onmoge-lijk had kunnen zeggen, wie hij was of hoe hij heette.

Wel meende hij hem reeds tevoren in hetzelfde danshuis te hebben gezien.

Hij had een bleek gezicht, met scherpe trekken en diep liggende koolzwarte ogen.

En die ogen keken op dit ogenblik naar Raffles en Dolly met een uitdruk-king, welke Brand maar half aanstond.

Toen verliet hij het tafeltje en kwam langzaam naderbij.

Hij stond pas weer stil, toen hij vlak naast Raffles stond, die hem niet had zien aankomen en hem nu vragend aankeek.

Ook hij scheen de man te herken-nen, zonder te weten, wie hij kon zijn.

En plotseling ging het Brand door het hoofd: het was dezelfde kerel, die onge-veer een week geleden aan een ta-feltje in het danshuis had zitten dobbel-len, om het bezit van Jessie Benston, de liefvallige dochter van de predikant Richard Benston, die de verloofde was van Tom Hatters, om wiens wil hij en Raffles zich in het gevaarlijke avon-tuur hadden gestort en waaraan Hen-derson zijn woede te danken had.

En nu viel hem ook eensklaps zijn naam in: hij heette Pat O'Kelly en hij was de trouwe vriend geweest van Mi-ke Penalty.

Raffles had zich reeds weer afgewend en betaalde nu de vertering aan Bill Griffins, waarbij de omstanders met enige verbazing zagen, dat hij met En-gels goud betaalde, in plaats van het hier steeds gebruikelijke stofgoud, dat dan steeds werd afgewogen op een goudschaaltje om de geldwaarde te kunnen vaststellen.

Ook Dolly had dit gezien; zij keek de vreemdeling nog eens doordringend aan en hernam vleiend:

— Men kan wel zien, dat je nog niet lang hier bent, vreemdeling. Ik hoop, dat het je goed gaat, op je gezondheid.

Zij nam een glas wijn op, dat voor haar op het zink van de toonbank stond en leegde het in een enkele teug, ter-wijl zij Raffles over de rand van het glas heen met een vurige uittartende blik aankeek.

Pat O' Kelly deed nog een stap naar voren en keek Raffles duister aan.

Toen zei hij langzaam:

— Wie heeft u het recht gegeven om met mijn vriendin te spreken?

— Wel, mijn waarde heer, antwoord-de Raffles, uw vriendin sprak mij aan en als het omgekeerde het geval ware geweest, dan zou ik dat recht toch zeker zelf wel hebben durven nemen.

— Zo! En weet je wat het hier zeg-gen wil, als men zich bemoeit met de vrouwen van anderen.

— Van anderen? herhaalde Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen in de hoogte gingen. Nu, dat moet een misverstand zijn! Ik heb hier horen zeggen, dat Dolly Patterson de minnares was van Mike Penalty!

Een doodse stilte volgde op deze woorden. Als bij toverslag hield het dansen op en zelfs de muziek zweeg.

Dolly was eerst bloedrood en daarna spierwit geworden en zei nu op hese toon

— Hoe weet jij hoe ik heet, vreemde-ling?

— Wel, iedereen kent je hier, naar het schijnt! antwoordde Raffles luchtig.

— En hoe weet je van... dat andere? ging Dolly voort, haar zwarte ogen strak op het gelaat van Raffles gericht.

— Wel, iedereen hier in de streek weet van het geval op de heuvel, dicht bij Pine Creek, te verhalen, antwoorde Raffles rustig. Men vertelde mij, dat Mike Penalty dood is, gevallen in een gevecht met een andere man, maar dat is zo kort geleden, dat het ongelooflijk klinkt, als die man daar zegt, dat zij zijn vriendin zijn.

Pat O'Kelly kwam dicht voor Raffles staan, nam hem van kop tot teen op en zei toen opdreigende toon:

— Men kan wel zien, dat je hier een vreemdeling bent, anders zou je weten, dat men zich hier nooit met andermans zaken bemoeit!

— Wel, er is mij gevraagd, hoe ik dit alles wist en daarop heb ik geantwoord, hernam Raffles vriendelijk, maar op zijn hoede.

Er lag iets in de ogen van Pat, dat hem maar half beviel.

Maar er stonden zoveel mensen om hem heen, dat de kerel het wel niet zou wagen, nu iets tegen hem te ondernemen.

— Laat ik je dan nog zeggen, dat ik niet zal dulden, dat men iets van mijn vriendin zegt, dat haar zou kunnen kwetsen! hernam Pat O'Kelly kwaadwaardig. Ik ben een weinig kort angebonden, zie je?

— Nu, dan varen wij in hetzelfde schuitje, zei Raffles vrolijk. Je moet weten, dat ik, op mijn beurt, niemand toesta mij voor te schrijven, hoe ik mij heb te gedragen. Ik heb zoeven slechts een feit geconstateerd, dat bij iedereen

twintig mijlen in het rond bekend is! Als je dat niet bevalt, dan spijt mij dat, maar ik kan er niets aan doen! En laat mij nu door, want ik heb slaap!

En Raffles duwde Pat zachtjes opzij, om zich een doortocht te banen naar de deur.

De kerel scheen hierop gewacht te hebben, want met een gebrul van woede wierp hij zich op Raffles.

Een onderdeel van een seconde later lag hij bewusteloos op de vloer uitgestrekt.

Niemand van de aanwezigen zou nauwkeurig hebben kunnen zeggen, wat er eigenlijk gebeurd was, zo snel was het gegaan, op Brand na, die die stoot tegen de kin heel goed kende en wist hoe bekwaam Raffles daarin was!

Lang vóór Pat O'Kelly zich weer had kunnen oprichten, hadden de twee vrienden de dansaal verlaten en stonden zij in de koude nacht in de hoofdstraat van de nederzetting.

Het laatste wat zij gezien hadden, was het gelaat van Dolly Patterson.

Er lag een uitdrukking van haat en tevens van bewondering op.

HOOFDSTUK IV.

DE GOUDKOORTS

De beide mannen hadden de korte afstand tussen het danshuis en het logement «De Grote Beer» spoedig afgelegd en traden de gelagkamer binnen, waar zich slechts enkele personen bevonden.

Perry Finn troonde nog altijd achter zijn buffet.

Hij keek zijn beide nieuwe logeergasten onderzoekend aan en vroeg:

— Wel, hebben jullie je vermaakt?

— Ja, het was zeer belangwekkend! antwoordde Raffles.

— Het verwondert mij wel wat, dat je er zonder kleerscheuren bent afgekomen, hernam Perry Finn. Met vreemdelingen neemt men hier gaarne een loopje en als die een weinig heet gebakerd zijn, dan vallen er wel eens klappen.

— O, dat is ook gebeurd, hernam Raffles heel rustig. Er zijn klappen gevallen, maar ik was de man die ze liet neerkomen.

Perry Finn liet een zacht gefluit horen en bromde iets onverstaanbaars, terwijl hij Raffles bewonderend aankeek.

Deze had zijn pijp gestopt en vervolgde:

— Het schijnt, dat het hier in de buurt zeer gevaarlijk is, als men iets kwaads zegt van een zekere Dolly Patterson, van wie ik al te Senati heb horen spreken.

— Was Pat O'Kelly er bij? vroeg nu een van de gasten, een ruwe houthaker, die bezig was een geweldig stuk

elandsvlees, besproeid met een fles slechte en dure wijn.

— Ja, ik geloof, dat ik die naam heb horen noemen, hernam Raffles, die plaats had genomen.

— Dan wil ik het wel geloven, riep de man uit, dat is haar minnaar.

— Dus toch? vroeg Raffles met voor-gewende verbazing. Ik meende, dat een zekere Mike Penalty zich in haar gunsten mocht verheugen?

— Dat deed hij ook, zolang hij leefde! liet Perry Finn zich grinnkend horen. Maar hij heeft er het hachje bij ingeschoten, toen hij de dochter van predikant Benston ontvoerd had! De verloofde van het meisje ging hem na, in gezelschap van een paar hoge heren uit Londen, die hier toevallig kwamen jagen en hij kreeg hem te pakken, niet ver van Pine Creek.

— En dat gevecht maakte een einde aan het leven van Mike? vroeg Brand, die het heel nauwkeurig wist.

— Ja vriend! gaf Perry ten antwoord. Hij smeed hem in de afgrond, dat is alles!

— Een daarna? vroeg Raffles nieuwsgierig.

— Ja, dat is een vreemde geschiedenis, zei Perry hoofdschuddend. Als je Dolly hoort, hadden zij en de lui, die zij er bij gehaald had, om Mike's dood te wreken, die vijf lui zo goed als te pakken, want zij waren ingesloten op de top van een heuvel met maar een paar dagen voedsel en een zwaar ge-

wonde bij zich. En wat denkt u dat er toen gebeurde?

— Geen vermoeden van! antwoordde Brand.

— Wel, één van de lui wist er tussen uit te breken en later kwam hij terug met een vliegtuig en vóór dat de mannen van Dolly goed en wel wisten, wat er aan de hand was, had die vliegtuig het hele zaakje opgepikt, gewonde en al; alleen de honden moesten achterblijven, ha, ha, ha!

— Wel, dat is een vreemde geschiedenis! sprak Raffles glimlachend. Ik zie je er om lachen vader Finn! Je schijnt geen al te goede maatjes met Dolly Patterson te zijn!

— Zij is een duivelin, een slet van de ergste soort, mannen! Ik zeg je, neem je voor haar in acht! Zij is de ergste van het hele zoodje.

— Wij zullen er aan denken! kwam Brand tussen. En hoe is het verder afgelopen? Is er geen politie aan te pas gekomen?

— Politie? Hier? Dat zou wel heel toevallig zijn geweest! De bereden Noordwestelijke politie zendt hier wel eens een paar man heen, maar het is al maanden geleden, dat die weer vertrokken zijn, om verderop weer te gaan patrouilleren. De kant van Pine Creek op.

— Als jullie die kant uit gaat, ja, dan is het wel mogelijk. Maar jullie hebt toch zeker niets op je geweten? Daar zien jullie eigenlijk niet naar uit.

— Maak je niet ongerust, vader Finn! zei Raffles. Het was maar een vraag. Dus niemand weet, wat er eigenlijk met die vliegtuig gebeurd is? Het hele verhaal is misschien verzonnen?

— Neen, dat niet! zei Finn beslist. Ik zelf en wel vijftig andere lui hebben dat ding die nacht boven onze hoofden gehoord, het maakte lawaai genoeg, want het vloog zo laag, dat tien van de jongens durfden zweren, dat zij die vliegtuig niet alleen gehoord, maar ook gezien hadden. Natuurlijk kwam later uit, wat er aan de hand geweest was.

— Maar dacht nu niemand er aan die vrouw en haar helpers aan te kla-

gen en voor een rechtbank te brengen? vroeg Brand.

— Wij zijn hier in de wildernis en niet in New-York. Wie zou dat gedaan hebben?

— Wel, de predikant Benston, of zijn dochter, of de verloofde van het meisje, of één van de anderen, die er bij waren.

— Dat gebeurt hier nooit! zei Finn. Ten eerste is hier geen rechtbank te vinden en ten tweede kan een bewoner van deze streken, als hij de politie ergens in haalt er wel bijna vast op rekenen, dat hij de één of andere dag een kogel in het hoofd krijgt. Met zulke dingen maakt men hier geen gekheid, dat verzeker ik je.

Raffles en Brand zwegen. Zij begrepen, dat Finn niets anders zei dan de waarheid.

Finn keek een ogenblik zwijgend voor zich uit en vervolgde toen:

— Als ik je een goede raad mag geven, dan zou ik zorgen, zo spoedig mogelijk uit het bereik van die Pat O'Kelly te komen! De kerel is al even gevaarlijk als Mike Penalty, die nu gelukkig dood is en hij heeft veel vrienden in de buurt, maar vooral in Pine Creek.

— Ik zal om hem geen centimeter van mijn pad afwijken, wees daar zeker van, zei Raffles koeltjes. Ik heb de ruzie niet gezocht, maar hij zelf. En zo hij weer begint, dan zal ik juist zo handelen als ik gedaan heb.

— Bravo! riep de houthakker. Dat is nu eens mannentaal! Toon dat je niet bang voor hem bent en hij zal vanzelf wel in zijn schulp kruipen. Ik ken hem, ik, Antoine Labiche!

Raffles en Brand gebruikten nog wat in de gelagkamer en vernamen daar nog enige bijzonderheden, welke hun van nut zouden kunnen zijn bij hun plannen.

Onder meer bleek dat de bandieten, die Dolly tehulp had geroepen, ten einde de kleine troep op de heuveltop uit te roeien, allen thuis hoorden in Pine Creek en op dit ogenblik naar de goudvelden waren, vanwaar zij echter

spoedig, misschien reeds de volgende dag, werden terug verwacht.

Toegerust met de wetenschap, dat hun tocht naar Pine Creek dus in ieder geval geen windeieren zou leggen, wel te verstaan, als zij het leven er af brachten, begaven Raffles en Brand zich ter ruste, onbewust van de omstandigheid, dat de gentleman-inbreker zich een onverzoenlijke vijand had gemaakt in de persoon van Pat O'Kelly en dat Dolly Patterson niet bepaald zijn vriendin was...

Zij sliepen even goed alsof zij zich in hun slaapkamer, in het fraaie herenhuis aan de Cromwellstreet te Londen hadden bevonden en stonden de volgende vroeg op, volkomen uitgerust en bezielde met de wens, op hun wijze wraak te nemen voor de aanval op de heuvel en voor de laaghartige ontvoering van Jessy Benston, die zij een week geleden in gezelschap met haar verloofde, met de vliegmaschine veilig en wel naar een plaats hadden gebracht, vele tientallen mijlen van Pine Creek gelegen.

De honden werden gevoederd en voor de slede gespannen en het spreekt vanzelf, dat ook Fang niet werd vergeten, die de nacht vlak voor de kamerdeur had geslapen, met een oor en een oog wijd open, om op het minste teken van gevaar zijn meester te kunnen bijstaan.

Zij gebruikten een stevige maaltijd, bestaande uit eieren van wilde eenden, havermout, brood en kaas, betaalden Perry Finn wat zij hem schuldig waren, bonden de sneeuwschoenen onder de voeten en opnieuw trokken zij de woestenijs van witheid en stilte tegevoet.

Nauwelijks buiten de nederzetting gekomen, ontwaarden zij een volkomen vers spoor. Het was gevormd door de indrukken van een groot aantal hondenklauwen, de ijzers van een slede en twee paar voetafdrukken, één van een man, die lang en zwaar was en de andere van een vrouw, die op mocassins liep, het schoeisel van Indianen, een soort pantoffels van buffelleder, zonder hakken en met lederen riempjes over de wreef bevestigd.

— Zou het je verwonderen, als wij hier de sporen van Pat O'Kelly en zijn minnares zagen?

— Integendeel, mijn waarde, wij kunnen er wel zeker van zijn dat die twee voor ons uit trekken! Naar het uiterlijk van het spoor te oordelen, moeten zij ons ongeveer drie uren voor zijn. Zij zijn dus blijkbaar zeer vroeg opgestaan.

— Met welk doel zouden zij ons vooruit zijn gereisd! vroeg Brand een weinig ongerust.

— Ik betwijfel, of zij wel een bepaald doel hebben. Zij weten immers volstrekt niet, wat wij voornemens waren heen te gaan en al wisten zij dat wel, dan kunnen zij toch geen reden hebben gehad, om ons vooruit te trekken.

— Maar die kerel wil zich misschien wreken, hernam Brand.

— Dat ontken ik niet, maar hij zou er wel wat al te veel moeite voor doen, als hij alleen daarom naar Pine Creek trok. Overigens, het kan mij bijzonder weinig schelen! Als die twee daar zijn als wij komen, zullen wij het wel zien!

De twee mannen trokken verder, in Noord-oostelijke richting en het spoor bleef zich voortdurend voor hen uitstrekken.

Na een paar uren kon er niet meer aan getwijfeld worden, het spoor leidde zeker naar Pine Creek.

Omstreeks één uur in de namiddag kregen de twee vrienden de vluchthut van Tom Hatters in het oog.

Raffles en Brand trokken er heen, na zich eerst te hebben overtuigd, dat het spoor verder liep en zich niet naar de vluchthut richtte.

Want op een ontmoeting met het waardige paar waten zij op dit ogenblik in het geheel niet gesteld.

De deur van de hut kon gemakkelijk geopend worden en zij traden binnen, terwijl de honden in het daarvoor bestemde hok werden opgesloten, waar zij konden eten en slapen.

Raffles en Brand maakten intussen geen gebruik van de kleine voorraad, die zij in de hut van Tom Hatters vonden, daar zij de jonge pelsjager niet wilden beroven van dingen, waarmee

hij later misschien wel eens zeer verlegen kon zijn, maar ontpakten enige levensmiddelen, welke zij zelf hadden meegenomen en legden een vuur in de zogenaamde box-stove aan, een soort kachel, die uit twee delen bestaat, waarvan men het bovenste kan afnemen en waarin grote houtblokken verstoekt kunnen worden.

Zij ontdeden zich van de zware pelzen en strekten de benen vol welbehagen naar de damp, die opsteeg van een soepketel en die reeds een heerlijke geur begon te verspreiden.

Na omstreeks anderhalf uur in de hut te hebben uitgerust en zich te hebben versterkt met een krachtige maaltijd, vervolgden de twee mannen hun weg.

Zij vonden het spoor spoedig terug, maar later werd het doorkruist door andere sporen, die uit het oosten en het westen kwamen en zich vervolgens eveneens naar Pine Creek schenen te richten.

Dat waren de sporen van de gelukzoekers, die uit alle oorden hierheen waren gekomen, in de verwachting goud te zullen vinden in een streek, die zich vlak ten noorden van Pine Creek uitstrekte.

Het begon te duisteren, toen de twee avonturiers de lichtjes van de nederzetting in het oog kregen.

Een half uur later gleed de slede het goudveldersdorp binnen, bestaande uit een verzameling houten huizen met een paar winkels, waar de goudzoekers alles konden kopen wat zij zoal in dit land nodig hadden.

Pine Creek geleek volkomen op Meadow Hill, alleen was het wellicht een weinig groter.

Na enige vragen aan de bewoners, die ternauwernood stilstonden om hen te woord te staan, hadden de beide vrienden een logement gevonden.

Het heette «De Eland» en de eigenaar was een grote Ier, Murphy O'Reill geheten. Hij monsterde de vreemdelingen eens goed, de pijp tussen zijn dikke lippen geklemd en mompelde toen iets, dat op een toestemming kon gelijken, om bij hem een kamer te betrekken.

Bepaald gesteld scheen hij op logeergasten niet te zijn.

Daar Raffles echter niet voornemens was, hier langer te blijven, dan strikt noodzakelijk was, zo nam hij aanstonds genoegen met hetgeen hem werd aangeboden en het duurde niet lang of de twee vrienden zaten achter een dampend bord vleessoep, dat hen voortreffelijk smaakte na de vermoeiende tocht.

Die avond maakten de twee vrienden een rondgang door de nederzetting en bezochten een aantal danshuizen en speelhoven. Maar van Dolly en haar minnaar Pat O'Kelly ontwaarden zij die eerste avond niets.

Maar dat zij hier waren, hoorden zij van enige mannen, die bij het buffet van hun eigen logement stonden te drinken en die verhaalden, dat Dolly en Pat voornemens waren binnenkort naar de goudvelden te vertrekken.

De twee mannen, tamelijk vermoeid, begaven zich vroeg ter ruste en zij sliepen spoedig in, ondanks het lawaai, veroorzaakt door de dronken goudvelders in de gelagkamer.

Als steeds sliep de trouwe hond voor de kamerdeur.

De volgende dag zetten zij hun onderzoek voort naar de omstandigheden in de nederzetting. En daaruit bleek hen, dat er diezelfde dag een vrij groot aantal goudzoekers van de goudvelden terug verwacht werden.

Dat was goed nieuws voor de meisjes in de danshuizen, die dadelijk hun beste spullen bij elkaar zochten, om de veldtocht tegen de terugkerende gelukzoekers te beginnen.

En inderdaad, om ongeveer vier uur in de namiddag kwamen een vijftigtal mannen, allen ruwe kerels, schreeuwend en zingend de nederzetting binnen, komend uit het noorden.

Voor het danshuis van Merry Pig, zoals de bijnaam luidde van de dikke Pool, Stevansky geheten, met zijn acht «dames» was het reeds vroeg in de avond druk.

Zijn inrichting mocht zich blijkbaar verheugen in een uitgebreide klandisie, wat misschien hieraan was toe te

schrijven, dat hij er ook een speelzaaltje op na hield, naast de danszaal gelegen.

Daar werd, vaak tot laat in de nacht, grof gespeeld en het kwam maar zelden voor, dat die dobbelpartijen niet eindigden met een gevecht, waarbij soms doden vielen.

Het «damespersoneel» van Stevansky was zeer gezien in de streek en daarom traden zoveel mannen die avond, na hun terugkomst van de goudvelden, de zakken vol stofgoud, zijn danshuis binnen.

Raffles en Brand die na het avondmaal een wandeling hadden gemaakt, zagen de mannen naar binnen gaan en keken elkander met een veelbetekend glimlachje aan.

— Daar gaan zij weer binnen, met het doel zich desnoods al het goud te laten aftroggelen, alleen maar om een avond van plezier en opwindung. Welnu, wat de opwindung betreft, ik zal zorgen, dat zij die krijgen en meer dan hun lief is!

Hij nam Brand onder de arm en voerde hem naar de «Eland», waar zij naar de kleine slaapkamer trokken en daar iets in hun bagage schenen te zoeken.

Een kwartier later stonden zij weer op straat.

Het was gaan sneeuwen, ofschoon het bitter koud was.

— Laat het maar sneeuwen! zei Raffles zacht, dat is in ons voordeel, zodoende wordt ons spoor snel uitgewist. Alles is immers in orde?

— Ja, de honden zijn aangespannen en de slede is geladen, op onze kleine bagage na, die nog in onze kamer ligt!

— De geweren?

— Liggen ook reeds in de slede!

— Nu, dan willen wij hopen, dat wij nog tijd genoeg hebben om naar ons logement terug te keren en alles mee te nemen! Heb je O'Reill betaald?

— Ja, alles is in orde; ik heb hem gezegd, dat wij misschien vannacht al verder gingen om de anderen voor te zijn in de goudvelden.

— Goed zo, dan is er niets anders meer te doen, dan de hoofdzaak! Kom, Fang! Ga mee met de baas!

De prachtige hond spitste de steile oren en keek Raffles aan, alsof hij begreep, dat er iets gevaarlijks ging gebeuren.

De twee vrienden richtten hun schreden opnieuw naar het danshuis van Merry Pig en traden er binnen.

HOOFDSTUK V

EEN STOUT STUKJE

Het was reeds vol in de grote gelagkamer, toen de beide mannen binnen kwamen.

Merry Pig had post gevat in de buurt van zijn reusachtig buffet.

De kroeghouder droeg zijn naam met ere, want hij had inderdaad het gelaat van een vrolijk varken.

Achter het buffet was een kleine deur, die naar de keuken voerde en tevens naar het woonvertrek van de heigenaar.

Een andere deur gaf toegang tot de speelzaal, waar zich eveneens reeds een aantal gouddelvers ophielden.

In een hoek zat het orkest van drie man, dat er woedend op los streek en los hamerde.

In het midden van de gelagkamer, waar een reusachtig vuur in een stenen haard brandde, was een ruimte vrijgelaten, waar de dansers zich konden vermaken.

Raffles en Brand baanden zich een weg door de aanwezigen en vonden een goede plaats, dicht bij een der ramen en even dicht bij het buffet.

Zij bestelden wijn en het duurde niet lang, of er stevenden twee meisjes op hen af, die Raffles echter met een paar op lachtende toon geuite woorden wist weg te krijgen.

Hij keek ze even na en zei toen op gedempten toon tot Brand:

— Wat een leven! Om tot vermaak te moeten dienen van deze ruwe klanten, meer beest dan mens.

— Zij zien er dan ook vreselijk uit! beaamde Brand. Die vrouwen zijn niet ouder dan vijf en twintig jaar en zij zien er uit als veertig. En dan die gloed in hun ogen, alsof de hel er in brandt!

— Voor die vrouwen is het hier ook een hel, erger dan die door Dante is beschreven. Zij hebben dag aan dag alleen omgang met verdierlijkte wezens en zij staan onder bevel van een gewetenloze kerel, die haar exploiteert en die haar in zijn macht houdt door haar dadelijk een groot voorschot te geven, anderszins, hetwelk zij slechts met de grootste moeite en soms zelfs nooit kunnen terugbetalen. Aan vluchten valt niet te denken, want waar moeten deze ongelukkigen heen in deze wildernis? Tien, twintig mijlen in het rond is geen andere stad te vinden en vooral des winters is het zo goed als onmogelijk, zonder slede of honden te reizen. Neen, zij zijn voor goed gekluisterd aan deze plek, waar lichaam en ziel ten ondergaan.

Op dit oogenblik kwam Merry Pig eigenhandig met de vertering aandragen en grijnslachend vroeg hij aan beide vrienden:

— Vreemdelingen, hier?

Raffles knikte.

— Naar de goudvelden geweest?

— Nog niet, maar wij denken er heen te gaan! antwoordde Raffles.

— Moeten jullie niet eens een kijkje nemen in de speelzaal? Het is er heel

aardig en dan nemen jullie een van de meisjes mee.

—Dat laatste aanbod is heel vriendelijk, baas, maar wij hebben het reeds moeten afslaan, zei Raffles schouderophalend. Wij zijn nog niet in de vereiste stemming, weet je? En wat het eerste betreft, wel, wij zullen eens gaan kijken.

Raffles gaf Brand een wenk en de beide vrienden goten het glas erbarmelijke wijn snel door hun keelgat en richtten hun schreden naar de deur, die naar de speelzaal leidde.

Met een enkele blik had Raffles gezien, dat deze deur een zware grendel had, die aan de zijde van de danszaal kon worden voorgeschoven, wellicht een voorzorgsmaatregel om te voorkomen, dat er lieden heen gingen, die hun vertering nog niet betaald hadden.

Met twee grote ramen, die op het ogenblik met dikke luiken gesloten waren, kwam de speelzaal in de buitenlucht uit, en verder was er nog een tweede deur, uitkomende op een gang, die met het woonvertrek van Merry Pig in verbinding stond.

De beide mannen hadden dit in een oogwenk ontdekt en zij waren van plan, er hun voordeel mee te doen.

Ongeveer in het midden van deze zaal, die op verre na niet zo groot was als de danszaal, stond de speeltafel en daarachter was de croupier gezeten, geholpen door een man, die met onbegrijpelijke vlugheid het op een cijfer van de roulette gezette stofgoud, woog en de waarde er van berekende.

Er waren slechts weinige spelers, die gouden of zilveren munten inzetten, want dat betaalmiddel was in Pine Creek zo goed als niet te vinden, men betaalde er met zoveel grammen stofgoud en iedere winkelier had daartoe een goudschaaltje in zijn zaak.

De roulette was van deugdelijk maaksel en geleek op de toestellen, welke men in de grote Europese speelbanken aantreft.

Alle plaatsen om de speeltafel waren bezet door mannen en vrouwen, die allen een hoopje stofgoud voor zich hadden en nu en dan een weinig daarvan tussen de vingerspitsen namen, om het op een of ander cijfer te zetten.

Raffles en Brand keken hier nog naar, toen er eensklaps ergens aan de tafel een hevige ruzie scheen te ontstaan.

Schorre stemmen schreeuwden door elkaar en nu stonden er twee mannen op, die elkaar met dreigende blikken maten.

Onmiddellijk hadden Raffles en Brand een van die mannen herkend; het was Pat O'Kelly!

Snel lieten zij hun blikken door de zaal dwalen en toen hadden zij ook Dolly Patterson ontdekt, die tamelijk onverschillig op enige afstand toezag, hoe haar kersverse minnaar in een twist gewikkeld werd.

Raffles en Brand verscholen zich een weinig achter de ruggen van enige mannen, die wachtten tot er een plaats zou vrijkomen aan de speeltafel, en keken toe, wat er nu geschiedde.

— Ik zeg je, dat je mijn goud gestolen hebt! riep de kerel uit, die met woedend opgeheven vuisten tegenover Pat O'Kelly stond.

— En ik zeg je, dat je liegt! schreeuwde de Ier woedend.

Hij wendde zich tot de omstanders en ging voort:

— Heeft iemand gezien, dat ik goud heb gestolen van Bill Hudson?

Niemand antwoordde, daar iedereen zich buiten het geding wenste te houden, en de Ier ging op dreigende toon voort:

— Durf je nu nog volhouden, dat ik je bestolen heb, rode aap?

— Dat durf ik, ik heb het met mijn eigen ogen gezien, brulde Hudson.

— Daar dan!

Pat O'Kelly had zijn zware vuist opgehouden en wilde daarmee Hudson op 't gelaat slaan.

Maar deze ontweek met grote behendigheid de slag en het volgende ogenblik rolden de beide mannen onder het uitbraken van woeste vloeken worstelend over de vloer.

Geen seconde dacht iemand er aan, de twee worstelingen te scheiden.

De twee worstelenden hadden elkander bij de keel gegrepen en trachtten elkander de trot dicht te knijpen.

Nu eens lag de een, dan weer de ander boven.

— Schiet hem toch een blauwe boon in de hersens! riep Dolly haar minnaar kalmmpjes toe, zonder zich in het minst op te winden, en terwijl zij zich daarna onmiddellijk weer tot haar vriendin richtte, alsof het haar volstrekt geen belang inboezemde, of de Ier haar welgemeende raad al dan niet opvolgde.

Eensklaps slaakte Pat O'Kelly een kreet van woede en wraakzucht. Hudson had één hand weten vrij te maken en bliksemsnel zijn lang, scherp jachtmes uit de schede getrokken, die aan zijn gordel hing.

De Ier had nog maar juist de tijd de poels te grijpen van de vuist, die het wapen omklemd hield, vóór Hudson hem een dodelijke stoot kon toebrengen.

Hij worstelde steunend om overeind te komen en drukte zijn tegenstander zo dicht mogelijk tegen zich aan, om hem te beletten, dat hij van zijn wapen gebruik maakte.

De vechtenden hadden op dit ogenblik weinig meer van menselijke wezens. Zij geleken op wilde dieren, die elkander tot elke prijs vernietigen wilden.

Met een wanhopige krachtinspanning reep de Ier Hudson om het middel, tilde hem een weinig van de grond en wierp hem met alle macht van zich af.

Hudson viel achter over en daarbij was zijn mes hem bijna ontglipt.

Hij wist echter dadelijk weer overeind te komen, maar de Ier had tijd gevonden, op zijn beurt zijn vlijmscherp mes te trekken.

Verblind door woede stormde Hudson, die dit niet gezien had, vooruit om zich opnieuw op zijn vijand te werpen.

Maar de punt van zijn voet stiet tegen een opstaande rand van een der vloerplanken en hij strukelde; voor hij zijn evenwicht had kunnen herkrijgen, had de Ier hem het mes tussen de ribben gestoken.

— Goed gedaan, Pat, klonk de schrille stem van Dolly Patterson, terwijl zij een glas wijn aan haar lippen bracht en het met een enkele teug ledigde.

Hudson liet een rochelende kreet horen, bleef een ogenblik stokstijf staan, terwijl het bloed uit de wond gulpte en zakte dan ineens.

Het gehele gevecht had niet meer dan enkele minuten geduurd.

Raffles en Brand stonden er zover af, dat zij ternauwernood hadden kunnen zien wat er gebeurde.

Nu werd de tussendeur open geworpen en Merry Pig verscheen op de drempel.

Nog altijd lag de vette glimlach op zijn pafferig gezicht.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij. Is er weer eens gevochten voor de verandering. Zo, is dat Hudson? Nu, dat is ook wat moois. Hij staat nog voor vier flessen wijn bij mij in het krijt. Kom jongens, draag hem maar weg!

Enige mannen namen de hevig bloedende Hudson op en droegen hem weg, het danshuis uit, naar zijn hut, die in dezelfde straat was gelegen.

Raffles en Brand hadden snel een blik gewisseld, zij schenen elkander te begripen.

Haastig verlieten zij de speelzaal en traden opnieuw de gelagkamer binnen, waar het nu heel wat drukker was geworden.

Merry Pig zat alweer achter zijn buffet en scheen de gehele Hudson vergeeten te hebben.

Dergelijke voorvallen kwamen in zijn danshuis zo vaak voor, dat bijna nie-

mand er meer acht op sloeg en hijzelf zeker 't allerminst.

Raffles en Brand gingen zo dicht mogelijk bij de deur zitten en op het ogenblik, dat zij de kroeghouder door de deur achter zijn buffet zagen verdwijnen, verlieten zij haastig de zaal en liepen in allerijl om het huis heen, dat, zoals alle andere huizen in Pine Creek, geheel afgezonderd lag.

Zij traden het danshuis weer binnen aan de achterzijde, waar zich de woning van Merry Pig bevond.

Zij troffen het bijzonder, want juist zagen zij de man verdwijnen langs de keldertrap, waarschijnlijk om een nieuw vat aan te slaan.

Hij droeg een kleine kaarslantaarn in de hand en de twee vrienden hoorden hem onderdrukt mopperen en vloeken.

Zacht en voorzichtig als katten slopen ook zij de trap af en toen Merry Pig zich omwendde, keek hij recht in de glinsterende loop van de grote revolver, welke Raffles hem voorhield.

Hij was zo overbluft, dat hij alleen maar kon stotteren:

— Wat voor de d...?

— Je kunt die opmerkingen wel voor je houden, mijnheer het « vrolijke varken », want zij boezemen mij geen belang in.

En met een wenk naar Brand ging hij voort:

— Vlug!

In een oogwenk had Brand Merry Pig ontdaan van zijn revolver en het grote mes in zijn zak.

Toen beval hij kortaf:

— Trek je boezeroen uit!

Aarzelend gehoorzaamde de kerel, bukkend voor de dwang van de dreigende revolver, ofschoon hij de betekenis van het bevel niet begreep.

Terwijl Brand de revolver overnam, trok Raffles de boezeroen snel over het hoofd, zodat die voor een groot gedeelte zijn kieren bedekte,

Nu moest hij trachten zoveel mogelijk het uiterlijk van de kroeghouder na te bootsen en het was zeker een moeilijke taak, want hij kon hier niet beschikken over de hulpmiddelen, welke hem te Londen ten dienste stonden.

Daarentegen had hij hier te doen met ruwe, reeds halfdronken kerels, die zeker zo nauw niet zouden zien.

Hij haastte zich zoveel mogelijk; hij had zich reeds van zijn valse baard ontdaan en smeerde nu vlug zijn gelaat in met een eigenaardig middel, hetwelk het vlees van zijn wangen en hals tijdelijk deed opzetten; het was wel pijnlijk, want er bevond zich jodium in, maar dat moest hij er maar voor over hebben.

Hier over heen kwam een dun laagje van een soort zalf en dadelijk begon de kleur van het gelaat te veranderen en bijzonder veel te gelijken op die, welke steeds op het gezicht van Merry Pig te zien was, namelijk een vuil geel.

Het was een geluk te noemen, dat de kroeghouder grijze ogen had, en nu Raffles ook nog zijn pruik verwisselde voor een ander met peenkleurig haar, nu kon hij het er wel op wagen, want de gelijkenis was gelukt, althans voor enige ogenblikken voldoende.

Brand bond Merry Pig nu een doek voor de mond, maakte zijn armen stevig op zijn rug vast, bond ook zijn benen tezamen en duwde hem nu in een hoek van de kelder, waar hij hem vast maakte aan een geweldig groot gevuld wijnvat.

— Ga nu naar de speelzaal terug, Charles. Je weet wat er verder te doen staat!

Brand snelde de trap van de wijnkelder op en ging de speelzaal weer binnen.

Raffles daarentegen trad stoutmoedig door de kleine deur achter het buffet de danszaal binnen, er voor zorgend, dat hij zoveel mogelijk in het halfdonker bleef.

En eensklaps klonk zijn stem:

— Jongens, ik heb jullie niet eens gezegd, dat ik vandaag een soort jubileum vier. Ik heb, van het ogenblik dat ik hier gevestigd ben, juist tien duizend flessen wijn leeg geschonken! Drink eens allemaal uit en neem voor mijn rekening nog een vers glas.

Een luid gejuich ging op en dadelijk werden alle glazen geledigd.

Men deelde het nieuwtje mede in de speelzaal en daar werd het aanbod met evenveel geestdrift ontvangen.

De magere kellner had geen handen genoeg om alle glazen te vullen uit de flessen wijn, welke de gewaande kroeghouder hem toereikte.

Er waren op dit ogenblik ongeveer tachtig gasten in het danshuis en een paar minuten later hadden al die mensen hun glas geledigd, want Merry Pig had er op aangedrongen, dat zij spoed moesten maken, daar er aanstonds een tweede bezending zou volgen.

Maar vóór het daartoe kwam, geschiedde er iets merkwaardigs.

Want bijna tegelijkertijd met tussenpozen van slechts enkele seconden, vielen alle gasten in een loodzware slaap...

Kalm achter het buffet gezeten, sloeg Raffles glimlachend de uitwerking gade van het bedwelmend middel, hetwelk hij door de wijn had gemengd.

Nu stond hij vlug op, liep naar de buitendeur en grendelde ze.

Toen opende hij voorzichtig de tussendeur en wierp een blik in de speelzaal.

Brand stond op enige afstand en zei op zachte toon, in zichzelf lachend:

Het lijkt wel het bos van de schone slaapster!

— Dan maar spoedig aan de arbeid, zei Raffles. Neem jij de speelzaal, dan neem ik de danszaal voor mijn rekening. Binnen vijf minuten moet alles afgelopen zijn.

Brand had een grote zak van onder zijn jas te voorschijn gehaald en begon die met onbegrijpelijke vlugheid te vullen, eerst met het stofgoud, dat nog in kleine en grote hoopjes op de speeltafel lag, vervolgens met dat uit de zakken der gouddelvers.

Binnen tien minuten was alles afgelopen, en ieder met een tot barstens toe gevulde zak met stofgoud in de hand, keken de beide mannen elkander glimlachend aan.

— Nu snel weg, zij blijven minstens zes uren slapen, maar de beroving zal waarschijnlijk wel eerder ontdekt worden! antwoordde Raffles.

Zachtjes floot hij Fang, die hem al die tijd als zijn schaduw was gevolgd en fluks slopen beide mannen naar de achterzijde van het huis, en stonden op straat.

Maar zij zouden, vóór zij voor goed de speelzaal verlieten, indien zij nog eens een blik achter zich hadden geworpen, gezien hebben, dat toch niet alle aanwezigen sliepen. Want Dolly Patterson hief voorzichtig het hoofd op en staarde naar de deur.

Zij was de enige, die wellicht gewaarschuwd door een soort instinct, niet gedronken had en zich gehouden had, alsof zij sliep, toen zij alle anderen om zich heen in de zonderlinge bewusteloosheid zag vervallen.

Indien zij een revolver had gehad op dat ogenblik, of er een had kunnen bereiken, zonder zich al te veel te bewegen, dan zouden de twee stoutmoedige rovers zeker niet ongedeerd het huis verlaten hebben.

Tandenknarsend van woede vloog de vrouw nu overeind, schudde eerst haar minnaar, vervolgens enige andere mannen vruchteloos bij de arm en ijfde toen luid schreeuwend het gehele huis door, teneinde Merry Pig te zoeken.

HOOFDSTUK VI.

EEN STRIJD OP LEVEN EN DOOD

Raffles en Brand waren zo vlug zij konden, en heel vlug ging het niet, want de zakken stofgoud wogen zwaar, naar hun logement geijld, hadden zich dadelijk naar het hok van de honden begeven, waar ook hun reeds geheel bepakte slede stond.

Terwijl Raffles honden en sleden naar buiten bracht en daarin de zakken met goud verborg, ijde Brand naar hoven en haalde het lederen valies, dat de rest van hun bagage bevatte.

Zij trokken hun zware pelzen aan en deden de sneeuwschoenen aan, want zij wilden de honden zolang mogelijk van hun gewicht ontlast houden.

Raffles liet het eigenaardig keelgeluid horen, waarop de honden zich in beweging stelden; dadelijk gingen de dieren in galop over en snelde de slede het dorp uit.

Niet voordat zij de laatste huizen van de nederzetting achter zich hadden, vroeg Brand:

— Hoeveel voorsprong geef je ons?

— Ik reken op niet meer dan een uur. Hoogstens anderhalf, maar ik hoop, dat dat voldoende zal zijn, want mijn honden zijn sterk, volkomen uitgerust en de slede is niet al te zwaar! Als wij maar eenmaal Meadow Hill voorbij zijn, dan zullen zij ons spoor niet zo gemakkelijk vinden, want er wordt daar in de buurt veel gejaagd en de sporen zijn talrijk. Bovendien, wij kunnen ons daar

weer van onze vermomming ontdoen en weer rijke Engelse sportlieden worden.

— Maar het goud?

— Ja, dat is lastiger, misschien zullen wij het wel ergens moeten begraven, om het later te komen halen als de lucht zuiver is.

— Wat denk je van de opbrengst?

— Ik schat het gewicht van die twee zakken tezamen op ongeveer zestig kilo! Berekend tegen een waarde van twee duizend dollar per kilo, is dat dus ongeveer honderd twintig duizend dollar.

— Maar het zal misschien moeilijk zijn, om het goud van de hand te doen? meende Brand.

— Maak je daaromtrent maar niet bezorgd, mijn waarde! hernam Raffles glimlachend.

Het was ongeveer tien uur in de avond, toen dit korte gesprek gevoerd werd op de eindeloze vlakke, die zich thans voor de beide mannen uitstreckte.

De mannen spoedden zich zo snel mogelijk voort, want zij begrepen zeer goed, dat hun leven gevaar liep.

Indien zij werden ingehaald, zou men hen zonder vorm van proces neerschieten, zonder er de bereden politie in te halen!

Reeds waren de beide mannen ruim een uur onderweg en zij hadden niet veel gesproken, toen Raffles als toevallig een blik achter zich wierp,

Zijn gelaat kreeg een ernstige uitdrukking en hij klemde de lippen op elkander.

Toen zei hij kortaf:

— Daar zijn zij al!

Brand keek op zijn beurt achterom en slaakte een kreet; op zeer verre afstand, maar toch duidelijk zichtbaar, naderde een zwarte vlek, die snel over de maanlichtvlakte scheen voort te schuiven.

Hij kon er geen ogenblik aan twifelen; het was een troep sleden, die daar naderbij kwam!

— Dus dan hebben zij alles reeds ontdekt? riep Brand uit. Hoe is dat mogelijk?

— Misschien heeft een van de kerels of wellicht een vrouw zich slapende gehouden en dadelijk alarm gemaakt, zodra wij onze hielen gelicht hadden! gaf Raffles ten antwoord.

Hij spoorde de honden met een luide kreet tot nog meerdere spoed aan en de dieren gingen in galop over.

Terwijl zij snel over de harde sneeuw gleden, keken de mannen hun geweren na en overtuigden zich, dat hun revolvers geladen waren.

Raffles hield een ogenblik stil, greep zijn nachtkijker, die in een foudraal aan zijn gordel hing en keek scherp uit, naar de grote zwarte vlek daar op de vlakke.

Hij telde vijf sleden, ieder met achtien of twintig honden bespannen en die alleen met de bestuurders geladen waren.

De honden waren allen in galop en snelden met verbazende vlugheid voort.

Raffles haalde zijn slee weer in en deelde Brand mede wat hij gezien had.

— Wat denk je te doen? vroeg de jonge man, terwijl hij Raffles strak aankeek.

— Wij zullen vechten! antwoordde Raffles terwijl zijn ogen vlamden. Als wij het goud teruggaven, zouden zij ons er toch niet minder om doden en daarom zullen wij onze huid duur verkopen.

— Misschien kunnen wij wel vóór blijven, tot wij in veiligheid zijn?

— Ik hoop het, maar ik geloof het niet! hernam Raffles. Hun honden zijn krachtiger en talrijker dan de onze en hun sleden zijn niet zwaar geladen.

Nog terwijl hij sprak, liet een van de voorste honden een klagende kreet horen en stortte jankend neer.

Hij werd door de vaart een eind over de sneeuw meegesleept en toen stonden de overig honden van zelf stil.

Raffles snelde toe.

Het arme dier was met een der poten op een scherp stuk ijs terecht gekomen, hetgeen een bloedende wonde had veroorzaakt. De hond kon blijkbaar niet verder.

Zo snel zij konden spanden Raffles en Brand het dier uit.

— Wij zullen de hond moeten achterlaten, nietwaar? vroeg Brand.

— Neen, het dier heeft mij trouw gediend en als wij het hier achterlaten, zal het spoedig van honger omkomen! Laten wij het op de slee leggen, het weegt niet zo zwaar!

Met dit alles ging een kostbare tijd verloren en toen de slee zich weer in beweging stelde, waren de achtervolgers tot bijna een kilometer genaderd.

Eensklaps hief Brand de hand op en wees in de verte.

— De hut van Tom Hatters! riep hij.

Brand had goed gezien; dat was de vluchthut van de jonge pelsjager.

— Vlug! Daar zullen wij ons beter kunnen verdedigen! riep Raffles uit. Zij hebbens ons anders binnen een half uur ingehaald.

De honden schenen de hut reeds te ruiken, want zij versnelden hun vaart en ijlden op het blokhuis toe.

Maar ook de achtervolgers wonnen terrein. Tien minuten later waren de vluchtelingen op vijf honderd passen afstand van de hut.

Toen klonk achter hen het eerste schot, en een kogel floot hen over de hoofden.

De twee mannen vlogen op de hut toe en de honden volgden met de slede.

Het was of de schrandere dieren het gevaar begrepen!

Nog twee malen kraakten de geweren achter hen en een der kogels boorde een gat in de bontmuts van Brand.

Maar toen rukte Raffles de deur open en allen, mannen en honden, stormden naar binnen.

Gelukkig bevond zich de deur in een wand, die van de achtervolgers was afgekeerd, en zo had Raffles de tijd de strengen door te snijden, waarmede de honden aan de slede verbonden waren, die tegen de deurdrempel was gestuit en nu buiten bleef staan.

Brand haalde er intussen de pakken patronen af, want die zouden zij wel eens nodig kunnen hebben.

Daarop traden zij snel binnen en deden de zware houten boom voor de deur.

Daartegenover bevond zich een klein venster, en Raffles opende het onmiddellijk om de vlakke te kunnen overzien, waar nu de achtervolgers uit Pine Creek snel naderden.

Aan de zijde van Meadow Hill bevond zich nog een tweede venster, hetwelk eveneens van zijn luik ontdaan werd, maar de vierde wand was blind.

Raffles keek even naar de sleden, die nu stil hielden en zei op gedempte toon:

— Wij zullen schieten, wanneer zij ons belegeren willen, Charles, maar niet dodelijk, als wij het vermijden kunnen. Die mannen zijn halve beesten, maar alles wel beschouwd zijn zij de beroofden en de wetten van het land schrijven voor dat zij de rover mogen doden. Mik dus op de benen en armen, niet op het hart of op het hoofd!

— Zoals je wilt! kwam Brand. Ik denk echter, dat zij daar ginds wel niet zo teergevoelig zullen zijn.

Als in antwoord op deze opmerking kraakte er een salvo en de kogels floeten opnieuw om hun oren en bleven steken in de houten wand, die uit dikke boomstammen bestond.

Raffles bracht snel zijn geweer aan de schouder en drukte af.

Een der aanvallers, in de schouder getroffen, slaakte een woeste kreet en viel voorover in de sneeuw.

Van de daardoor ontstane verwarring maakte Brand gebruik, de aanvallers te tellen.

Het waren twintig mannen en zeker niet degenen, die onder invloed van het verdovingsmiddel waren geraakt, want er zouden minstens vijf uur moeten verlopen, alvorens die weer tot volle bewustzijn kwamen.

De jonge man vuurde op zijn beurt en een tweede gelukzoeker stortte voorover, in de rechterzijde getroffen.

De aanvallers begrepen nu zeker, dat zij op die manier een voor een zouden worden neergelegd, want zij zochten dekking achter hun sleden, zeven in getal.

En vanachter die borstwering bleven zij op de hut vuren, op een afstand van ongeveer twee honderd meter.

Toen kwam er beweging in een paar der sleden en Raffles zag door een spleet in de stammen hoe de aanvallers een omtrekkende beweging gingen maken, blijkbaar met het doel, de hut van alle zijden te kunnen aanvallen.

Maar vóór de sleden dertig meter hadden afgelegd, stelden de twee mannen nog twee tegenstanders buiten gevecht, zodat hun aantal reeds tot zestien verminderd was.

Inmiddels slaagden een zevental mannen er in, aan de kant van de hut te komen, waar de deur zich bevond.

— Wij moeten ons vuur verdelen, Charles! kwam Raffles, wiens gelaat geen vrees, maar alleen vastberadenheid verried. Zij kunnen de deur wel niet open krijgen, maar zij zouden wel eens iets anders kunnen doen, namelijk de hut in brand steken!

— Dat zou verre van aangenaam zijn! riep Brand verschrikt uit.

— Ik ben het volkomen met je eens, en daarom weet ik er niets anders op,

dan dat je de deur op een kier zet, je plat op de grond werpt en zo op de kerels vuurt. Pas op het laatste ogenblik mag je de deur weer sluiten.

Brand volgde deze raad dadelijk op, opende de deur een handbreed en kwam juist bijtijds om te zien, hoe twee sleden zich snel voortbewogen op niet meer dan honderd meter van de hut.

Hij wierp zich op de grond, stak het geweer door de deuropening, mikte en legde een der zeven mannen neer.

De anderen wierpen zich dadelijk achter hun sleden in de sneeuw en begonnen op de hut te vuren.

De toestand werd nu inderdaad zeer gevaarlijk, want de aanvallers waren achter hun sleden gedekt en konden vuren zonder zich bloot te geven.

Maar eensklaps hield het schieten op, alsof de gouddelvers het onderling hadden afgesproken.

Het werd doodstil, maar die stilte voorspelde weinig goeds.

Voorzichtig gluurde Raffles door de reet; hij zag niets anders dan de sleden, waar de honden nog voorgespannen waren.

En nu trokken die sleden zich voorzichtig terug, tot ongeveer vijfhonderd meter van de hut.

Tegenover de hut geschiedde hetzelfde.

En toen de aanvallers zich aldus zo goed als buiten schot hadden gesteld, laaiden er drie vuren op, want de hut was nu ook aan de zijde van het tweede venster belegerd.

Brand sloot zachtjes de deur, daar het nu geen zin meer had, de vreselijke koude te trotseren en keek Raffles vragend aan.

— Het wordt een belegering in optima forma, mijn waarde! zei Raffles op ernstige toon.

Brand zweeg!

Hij begreep aanstonds de gehele omvang van het gevaar waaraan zij bloot stonden.

Het ergste was nog dat zij niet zouden

kunnen gaan slapen, wilden zij geen gevaar lopen, dat de aanvallers 's nachts de hut in brand zouden steken.

Hij maakte Raffles deelgenoot van zijn vrees, maar deze schudde zijn hoofd en zei:

— Dat is niet mijn grootste zorg! Fang is er ook nog. Het trouwe dier zal dadelijk waarschuwen, zodra er gevaar dreigt en ik denk er niet aan onze nachtrust op te offeren!

Raffles had een paar woorden gezegd tot Fang en de schrandere hond scheen volkomen te begrijpen, wat er van hem verlangd werd.

Hij liet een zacht gebrom horen en strekte zich toen voor de deur uit, met de kop op de sterke voorpoten.

Even later sliepen Raffles en Brand. Daar buiten knetterden de vuren, maar anders liet zich niets horen.

De geheimzinnige stilte van de poel-nacht had zich over de vlakte uitgebreid.

Met het geweer in de arm sliepen de beide vrienden vlak naast elkander, vertrouwend op het instinct van de moedige hond.

De trekhonden waren reeds lang in slaap gevallen en hun warmte deelde zich aan de beide mannen mee.

Om zeven uur in de ochtend begon Fang eensklaps woest te grommen, met de kop naar de grond en barstte toen in woedend geblaf uit.

Tegelijk sprongen de twee vrienden op, met het geweer in de vuist.

Brand wierp een blik door een klein gat, dat hij in de deur gevonden had, en Raffles keek tussen een spleet in de boomstammen. Hij zag niets bijzonders, de sleden waren nog op hun plaats en het vuur brandde nog altijd.

Maar Brand uitte een kreet en rukte de deur open, waarna hij snel zijn geweer in aanslag bracht en vuurde.

Daarbuiten liet zich een gil horen.

Raffles wendde snel het hoofd om.

Hij zag hoe twee mannen, ieder met een harfakkel en een kan petroleum

gewapend, naar de hut wilden sluipen, met het doel haar in brand te steken.

Maar Fang had hen geroken, gelukkig bijtijds.

Brand had een der mannen geraakt en de andere deinsde haastig af, terwijl hij zijn makker met zich meesleepte en dat was alles, wat er die dag zou gebeuren.

De gouddelvers schenen in te zien, dat zij met een sterke tegenpartij te doen hadden en een voor een zouden worden neergelegd, zodra zij zich vertoonden.

In de loop van de dag vertrok een slede der belegeraars in de richting van Pine Creek, met veertien honden bespannen.

Waarschijnlijk vervoerden zij de vijf of zes gewonden naar de nederzetting.

Maar in hun plaats kwamen er tegen het vallen van de duisternis een viertal andere sleden, met zestien mannen!

Raffles en Brand die hun post geen ogenblik hadden verlaten, keken elkander zwijgend aan; zij begrepen, dat deze versterking bestond uit hun meest verbitterde vijanden.

De toestand werd nu inderdaad dreigend.

Tenslotte zouden de belegeraars er wel wat op vinden hen te overmeesteren.

De avond viel en de maan verschool zich achter dichte wolken.

Slechts nu en dan was zij zichtbaar.

Er zat opnieuw sneeuw in de lucht.

Na wat te hebben gegeten, namen Raffles en Brand voor het kleine gat in de deur plaats, dat Brand er had ingeboord, daar de koude anders onverdragelijk was, en Raffles voor een dergelijk schietgat in het raam.

Omstreeks tien uur hoorden zij eensklaps woedend schieten, zonder dat zij er aanvankelijk de reden van begrepen.

Raffles tuurde door het gat, maar richtte zich dadelijk weer op en riep uit:

— Ik geloof, dat wij hulp krijgen, Charles!

— Hulp? Van wie dan? vroeg Brand verbaasd.

— Van wezens, die anders onze vijanden zijn: wolven. Er is daar een troep van een honderdtal wolven en de kerels schieten als dollen om hen te verjagen, zonder dat het helpt. De dieren zijn zeker uitgehongerd. Kijk, daar komen de belegeraars van de kant van de deur hun makkers reeds te hulp.

Raffles had goed gezien; een grote troep wolven, tot het uiterste gedreven door de razende honger, was op de gloed van het vuur afgekomen, waardoor zij zich zelfs niet meer lieten afschrikken.

Eensklaps greep Raffles Brand bij de arm en riep:

— Dit is onze enige kans, Charles. Laten wij maken, dat wij weggomen! De kerels aan de zijde van de deur zijn er niet meer, maar een slede is er nog wel, en ook hun honden! Laten wij er ons van meester maken, vóór de wolven met een omtrekkende beweging, slede, ons en hut kunnen hebben omsingeld. Het is gelukkig zeer donker en de eerste uren zullen de kerels hun handen vol hebben aan de strijd met de wolven.

Dadelijk werd alles in gereedheid gebracht voor de gewaagde uitval. De honden kregen de tuigen aan, de twee mannen grepen hun geweren, wierpen het hoogstnodige op de sleden, na de deur te hebben opengeworpen en snelden over de vlakte, op de eenzame slede in de sneeuw toe.

De honden, zeer onrustig door de nabijheid van de wolven, ontvingen hen kwispelstaartend en werden zo snel mogelijk vóór hun makkers aan de slede gespannen.

De twee mannen sprongen er op en in razende galop ging het in een grote boog over de besneeuwde vlakte naar Meadow Hill.

Nog lang klonk het geratel der geveerschoten hen in de oren.

Zeker zouden de gouddelvers de gehele nacht in gevecht met de wolven gewikkeld blijven.

Om een uur in de nacht bereikten Raffles en Brand veilig de nederzetting.

Ze ruilden hun vermoeide honden tegen anderen en zetten dadelijk hun tocht voort.

Pas om twee uur in de namiddag van de volgende dag bereikten zij Senati.

Zij ijlden naar het ziekenhuis, na eerst hun vermomming te hebben afge-

legd.

Daar vernamen zij, dat Henderson, ondanks de waarschuwingen van de directeur-geneesheer, diezelfde ochtend naar het Noorden was vertrokken, daar hij in grote ongerustheid verkeerde omtrent het lot van zijn meester...

HOOFDSTUK VII

OP TIJD GERED

De beide vrienden waren door deze mededeling zo ontsteld, dat zij elkander geruime tijd zwijgend aanstaarden.

Als bij ingeving begrepen zij wat er in het gemoed van de reus moest zijn omgegaan. De vier dagen waren reeds voorbij en hij wist, dat zijn meester zich in groot gevaar ging begeven.

En daarom had hij, ternauwernood van zijn wond genezen, het ziekenhuis verlaten, teneinde diens spoor te volgen en hem te gaan bijstaan, als het nodig was.

— Wij moeten hem in de duisternis voorbij zijn gegaan, mompelde Brand zachtjes.

— Ja, want hij heeft zich natuurlijk naar Pine Creek begeven, waar hij wist, dat wij ons ophielden. Als de nacht niet zo donker was geweest en wij niet zo 'n haast gemaakt hadden, hadden wij hem moeten zien.

— Er blijft ons natuurlijk maar één ding over; wij moeten terug, zo snel de honden kunnen lopen, al zou ik er nog een dozijn bij moeten nemen, wij kunnen hem daar niet aan zijn lot overlaten, want met zijn driftige aard is hij in staat domheden te begaan, als hij te weten komt, wat daar gebeurd is en dat men ons achtervolgd heeft.

— Maar zouden zij te Pine Creek weten of vermoeden, dat James bij ons hoort?

— Dat niet, want zij kunnen immers niet denken, dat de beide rijke Engelsen en de twee dieven van het stofgoud dezelfde personen zijn. Maar daarentegen zijn er genoeg mannen daar ginds, die hebben deelgenomen aan het gevecht op de heuveltop en die hem in gezelschap van ons beiden hebben gezien, vóór wij

ons vermoemd hadden! En ten overvloed is daar Dolly Patterson, die zich alles maar al te goed zal herinneren.

— In ieder geval kunnen zij niet denken, dat hij iets met de roof uitstaande heeft, hernam Brand.

— Tenminste niet, als hij zijn mond houdt, waarvan ik nog niet zo zeker ben. Maar het is al voldoende, dat hij aan de achtervolging van Mike Penalty heeft deel genomen, om hem aan de grootste gevaren bloot te stellen, en daarom op weg Charles, zo vlug, als de honden maar lopen willen.

Bij Henderson was diezelfde ochtend het plan opgekomen, om het ziekenhuis te verlaten en zich naar Pine Creek te begeven.

De vier dagen waren reeds verstreken, zijn meester was niet teruggekeerd en daarom verkeerde hij in dodelijke ongerustheid. Het denkbeeld, dat de man, die nog slechts weinige dagen geleden zijn leven voor hem gewaagd had, thans zelf in levensgevaar zou verkeren, liet hem geen rust, en nu hij zich genezen gevoelde, kon niets hem meer weerhouden.

En de directeur van het ziekenhuis, die zijn patient al een weinig had leren kennen, liet de reus wijselijk gaan, uit vrees voor het meubilair zijner inrichting.

Henderson was dadelijk naar het hotel getogen, had daar zijn wapens gehaald en zich van het geld, dat Raffles bij hem had achtergelaten, een slede en een zestal goede, sterke trekhonden gekocht.

Daar hij echter niet op de hoogte was van de besturing dezer honden en ook niet al te zeker was van de weg, had hij een gids in dienst genomen, die de tocht

tot Pine Creek zou meemaken.

Slechts aan een toeval was het te wijten, dat Raffles en Brand hem niet waren tegengekomen, want Henderson had zich gedurende bijna een uur in de vluchthut van zijn gids opgehouden, waar deze noodzakelijk enige bezigheden moest verrichten.

De gids, aangespoord door het vooruitzicht op een goede beloning, had de honden tot grote spoed aangedreven, en Henderson scheen geen vermoedheid te kennen.

Nog een andere noodlottige omstandigheid belette, dat Henderson z'n meester niet tegenkwam, want het sneeuwde reeds een paar dagen onafgebroken en ieder spoor werd onmiddellijk uitgewist.

Pas toen Henderson ruim acht uren onderweg was, hield het sneeuwen weer op, maar toen was de slede van Raffles en Brand reeds voorbij.

Het was vroeg in de avond, toen het voertuig Pine Creek binnengleed.

Henderson beval de gids, hem naar « De Eland » te brengen, waar hij wist, dat Raffles en zijn metgezel vertoefd hadden en dankte daarna de man af.

Murphy O'Reill, de eigenaar van het logement, bekeek de reus, die zijn gelagkamer binnentrad, van top tot teen en vroeg toen:

— Wat is er van uw dienst, vreemdeling?

— Kan ik hier een kamer krijgen voor de nacht?

— Ja, dat zal wel gaan! Heb je goud?

Als enig antwoord haalde Henderson een goudstuk uit zijn zak en wierp het de logementhouder toe, die het haastig in zijn zak liet glijden.

Henderson nam de man bij de arm, voerde hem een weinig terzijde en vroeg op fluisterende toon:

— Luister eens hier, man, is er in jullie nederzetting dezer dagen niets van belang gebeurd?

De Ier keek Henderson een ogenblik argwanend aan en antwoordde toen:

— Vijf dagen geleden zijn hier een

paar brutale rovers geweest, die in het danshuis van Merry Pig ongeveer tachtig gasten hebben bedwelmd en hen daarna van hun stofgoud hebben beroofd. Ik weet niet, of je dat iets bizonders noemt, vreemdeling, maar wij hier vonden het nog al kras. En wij zijn toch wel aan het een en ander gewend.

— En wat is er van de daders terecht gekomen?

— Zij werden achtervolgd en er heeft een gevecht plaats gehad bij de vluchthut van Tom Hatters; als de wolven de beide rovers niet geholpen hadden, dan zouden zij een lelijke pijp hebben gerookt. Maar van die omstandigheden hebben zij gebruik weten te maken om te ontsnappen.

Dat was een mededeling, waarop Henderson zeker niet gerekend had.

Het was hem niet zeer duidelijk, wat hij nu moest doen.

Hij snapte onmiddellijk wie die brutale rovers geweest waren en was verheugd, dat zijn meesters hadden weten te ontsnappen, maar waar moest hij hen nu zoeken? Waarheen hadden Raffles en Brand zich begeven? Dat zij weer hier terug zouden keren, was natuurlijk uitgesloten.

Hij bestelde een avondmaal en daarna slenterde hij de nederzetting in, daar het nog veel te vroeg was, zich ter ruste te begeven.

Hij gaf echter zijn ogen goed de kost, want hij was er volstrekt niet op gesteld, een ontmoeting te hebben met Dolly Patterson of een van haar vrienden.

Hij dronk een paar glazen wijn in een drankhuis, dat er nog al fatsoenlijk uitzag en daarna ging hij weer naar « De Eland » terug.

Het was toen omstreeks elf uur in de avond.

De gelagkamer was tamelijk vol en er werd gedanst op de tonen van een harmonica en banjo.

Henderson moest dwars door de zaal om zijn kamers te kunnen opzoeken en hij had nauwelijks de helft van de weg afgelegd of hij stond vlak tegenover de enige persoon, welke hij juist tot iedere prijs had willen ontwijken: Dolly Patterson.

Henderson had er volstrekt niet aan gedacht, zich te vermommen en de vrouw herkende hem onmiddellijk.

— Wel, wel, daar hebben wij een oude kennis! zei zij, luid genoeg, om aan het andere einde van de zaal te worden verstaan.

— Pardon, Miss, zei Henderson. Ik kan mij niet herinneren, dat ik ooit het genoegen gesmaakt heb, u te ontmoeten.

— Ben je zo kort van memorie? Nu, ik heb dan betere hersens! Ik herinner mij een zeker voorval op de heuvel, dicht bij de Tanana, waarbij drie van onze jongens gedood zijn!

Henderson, die wel begreep, dat loochenen hem niet verder zou brengen, haalde de schouders op en zei:

— Ik wist niet, dat je het oog had op dat bagatel! Wij zeggen dus, dat ik je wel herken en ik heb het genoegen je goede nacht te wensen.

— En denk je, dat ik het hierbij laat, mooie mijnheer? Pat, kom eens hier!

Uit een groepje mannen maakte zich Pat O'Kelly los, opmerkzaam geworden door het krijsense stemgeluid van zijn minnares.

Dolly nam hem bij de arm, trok hem tot dicht voor Henderson, wees de reus met uitgestrekte vinger aan en riep:

— Herken je hem niet, Pat? Dat is de kerel, die bij de twee Engelsen was, en met Tom Hatters en Jack Brunt!

Pat O'Kelly liet een dof gebrom horen en zei:

— Zo, is dat de man? Ja, ik herken hem! Wat voor de duivel kom jij hier doen?

De laatste vraag was op dreigende toon tot Henderson gericht, die kalm

antwoordde, ondanks de sombere, duistere gezichten om zich heen:

— Wat ik hier kom doen? Slapen, mijn goede man, maar je staat mij in de weg en ik zou je willen verzoeken een beetje opzij te gaan.

— Welnu Pat, waarom doe je het niet dadelijk? vroeg Dolly op sarrende toon. Die mooie mijnheer beveelt het je immers? Waar wacht je nog op?

Met een gebrul van woede wierp de aldus geprikkelde minnaar van Dolly Patterson zich op Henderson, maar hij had met evenveel kans op slagen kunnen trachten, een stevige eik uit de grond te lopen.

Henderson wankelde zelfs niet, maar ving de Ier in zijn geweldige armen op, hief hem als een kind boven zijn hoofd en slingerde hem enige meters van zich af.

Pat O'Kelly bonsde met het hoofd tegen een tafelpoot en was er lelijk aan toe.

Dadelijk sprongen een paar kerels, vrienden van hem, verwoed van hun stoelen op en drongen toornig op Henderson in.

— Wat is dat? Drie, vier, vijf tegelijk? riep Henderson op spottende toon. Is dat jullie manier van vechten? Nu, mij is het wel, ik wil naar mijn kamer en ik zal er heen.

En met deze woorden raakte hij de twee voorsten met zijn beide vuisten tegelijkertijd met zulk een ontzaglijke kracht tegen de kaak, dat zij als kegels omrolden en zich verder van het gehele voorval niets meer konden aantrekken. Zij waren volkomen bewusteloos.

Dolly liet een hysterisch lachje horen en gilde:

— Als dat zo doorgaat, jongens, dan heeft hij jullie gauw opgeruimd! Hebben jullie dan geen messen meer?

In een oogwenk vlogen enige messen uit de schede, maar de eigenaars konden er geen gebruik van maken, want Henderson had zich met een geweldige swaai

van zijn arm een weinig ruimte verschaft, een stoel gegrepen en maaide nu daarmee onverbiddelijk om zich heen, terwijl hij zich een weg naar de deur trachtte te banen.

Links en rechts vielen de aanvallers als rijpe graanhalmén, maar toen kraakte ook het eerste revolvershot.

Henderson voelde de kogel door zijn kleren gaan en hij liet dadelijk de stoel vallen, trok zijn revolver en legde de kerel die geschoten had, met een welgemikt schot neer.

Maar de toestand werd dreigend, want de vrienden van Pat O'Kelly hadden hulp gehaald en allen, die er niets mee te maken wilden hebben, hadden een goed heenkomen gezocht.

Er waren nu nog omstreeks twintig mannen in de zaal en dat waren even zoveel vijanden, die het op zijn leven gemunt hadden.

Henderson greep met de linkerhand een paar van de zware stoelen en smeed ze midden tussen zijn aanvallers.

De kerels vloekten als razenden en schoten hun revolvers af, maar Henderson wierp een lange tafel om, waarvan het blad bijna een decimeter dik was, en welke zeker geen tien man hadden kunnen optillen en gebruikte nu dit meubel als welkome borstwering.

Nu en dan hief hij bliksemsnel het

hoofd op om te vuren, en als hij schoot dan was het raak ook.

Maar toch zou Henderson het onderpit hebben moeten delven, als niet plotseling de deur en de vensters tegelijkertijd waren opengevlogen en een krachtige stem geroepen had:

— Handen op, of jullie gaat er allen aan!

Degenen onder de aanvallers van Henderson, die nog op de been waren, er lagen er ongeveer twaalf roerloos op de vloer, hieven langzaam de handen op, want daar, achter de vensters en de deuropening, hadden zij de uniform herkend van een zestal manschappen der bereden politie en van nog twee andere mannen, in dikke pelzen gewikkeld.

Met een kreet van vreugde sprong Henderson van achter zijn barricade te voorschijn en stormde op Raffles en Brand toe, die hij onmiddellijk had herkend.

— Je mag van geluk spreken, James, dat wij onderweg deze heren van de bereden politie hebben ontmoet en hen hebben medegedeeld, wat wij vreesden na wat er op de heuveltop gebeurd is. Ga nu maar spoedig met ons mee, onverbeterlijke kerel, en laat aan deze heren de zorg over, madame Dolly Patterson en haar vrienden in verzekerde bewaring te stellen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Wie was de Derde Man?

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Miljoenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Geie Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verledend.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verrijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgene Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrieger bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.
87. — Speelzucht en Misdad.
88. — De Diamanten Spin.
89. — Een duivelse Uitvinding.
90. — Parijse auto bandieten.
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.

